வீ ரா யி

தமிழ் ஒளி

வீராயி

[காவியம்]

தமிழ் ஒளி

தமிழர் பதிப்பகம்
81, லிங்க செட்டித் தெரு :: சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : 1947

விலை ரூபா 1—4—0

Printed at Haddon & Co, 39, Badrian St, Madras,
for C. I. P. House Q. H. M. S. 459—B.

பதிப்புரை

படிக்காத பாட்டாளிக்கும் படித்துணர்ந்த பெருமக்களுக்கும் இடையே பெரும் பள்ளமும் தொலைவும் இருந்து வருகிறது. ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்காமையே - நெருங்க மனமில்லாமையே - இதற்குக் காரணம்.

மன்பதை உய்ய வேண்டுமானால் இப்பிளவு குறைந்து, மேற் கண்ட இருவருக்கும் இடையில் உறவு - பாலம் ஏற்பட வேண்டும். அப்போதுதான் கலைப் பெருக்கமும் சமுதாய வாழ்வின் உயர்வும் உண்டாகும்.

"மக்களின் சந்தையில் இலக்கியம் நடமாட வேண்டுமானால் இலக்கியம் கோபுர உச்சியிலிருந்து குப்பை மேட்டிற்கு இறங்கிவர வேண்டும்" எனும் எண்ண முடையவர் கவிஞர் "தமிழ் ஒளி". எனவேதான் அவரது உள்ளம், பெரும்பான்மை மக்கள் அல்லற் படுவதைக் கண்டு வாளாவிருக்க முடியாது, வீராயி என்னும் இக் காவியத்தை எளிய நடையில் உணர்ச்சியோடு இயற்றச் செய் துள்ளது.

வீராயி தமிழ் மக்களின் பெரும் ஆதரவைப் பெறும் என்பது எங்கள் துணிபு.

எங்கள் புதுப் போக்கிற்கு நாடு இதுவரை வரவேற்பு அளித்த தைப் போல் இனியும் வரவேற்பு அளிக்கும் என நம்புகிறோம்.

தமிழர் பதிப்பகத்தார்.

கவிஞர் கூறுவது !

தமிழ் நாடு இன்றைக்கு எதிர் பார்ப்பது வாழ்க்கையை வளப் படுத்தும் கலையைத்தான் ; 'கலை கலைக்காகவே' என்று சொல்லும் கற்பனைச் சித்தாந்தத்தை அல்ல. சிறு பிள்ளைகளிடம், 'பலூன்' களை ஊதவிட்டு வேடிக்கை காட்டுவதுபோல் வெறும் உவமைப் பிதற்றலும் கனவுலக மாயாவாதக் கதைகளும் இன்றையத் தமிழ் நாட்டை சாவுப்படுக்கையில் வீழ்த்தும் கொடிய தொத்து நோய் களைப் போன்றவை.

நம் கண்ணெதிரே, நம் உடன் பிறந்தான் மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்து போகிறான் ; அவன் குடும்பம் வறு மைப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கதறுகிறது. இதைக் கண்டு மனமிரங் காமல் மரத்துப்போன நெஞ்சுடன் உலாவும் மானிடப் பிண்டங் களின் உடலில் 'சுரீர் சுரீர்' என்று தைக்கும்படி எழுதுவதுதான் உண்மை எழுத்தாளனின் கடமையும் நோக்கமும் ஆகும்.

ஜமீன்களும் இனாம்களும், எண்ணற்ற மக்களை சொந்த நாட்டைவிட்டுத் துரத்தியிருக்கின்றன. பணக்கார வகுப்பினர் நடத்தும் கொடிய அடக்குமுறை தாளாமல் பிறந்த நாட்டை 'கூற்று' என்று கருதி திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் ஓடிவிட்ட ஏழைக் குடும்பங்கள் கணக்கற்றவை.

அதோ, செவிமடுத்துக் கேளுங்கள் : கடல் கடந்து சென்ற அந்தக் குடும்பங்களின் கதறல் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும், மலைக் காடுகளிலும், ரப்பர் தோட்டங்களிலும் எதிரொலித்துக் கொண்டி ருக்கின்றன. சென்ற தலைமுறையில் வாழ்ந்த பாரதி குருதிக்

கண்ணீர் வடித்து இதனைப் பாடியிருக்கிறான். உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் முதலாளிவர்க்கம் ஏழைகளைக் கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டுதான் வருகிறது. 'பிஜித்தீவை' எடுத்துக் காட்டாக பாரதி நமக்குக்காட்டினான். அவன் பாதை நமக்கு திறந்துவிடப் பட்டிருக்கிறது.

எழுத்தாள நண்பர்களே! கற்பனையுலகைப் படைக்கும் கவிஞர்களே! உங்களுக்கு நான் 'வீராயி' மூலம் விடுக்கும் வேண்டுகோள் இதுதான்; மக்களுக்காக, மக்கள் உயர மக்கள் காலத்துக் கதைகளை எழுதுங்கள். உலக முழுவதும் உருவாகிக்கொண்டு வரும் உழைக்கும் இனத்தின் கூட்டு முன்னணிக்கு உங்கள் எழுத்து உறுதுணையாகட்டும். முடிந்தவரையில், 'வீராயி'யை 'ஏழையப் பரின்' இதய எதிரொலியாகச் செய்ய முயன்றிருக்கிறேன். முழுதும் வெற்றியடைந்தேனா என்பதை நீங்களே சொல்லுங்கள்.

இந்தக் காவியத்தை அழகான முறையில் வெளியிட்டு என் ஆர்வத்தை ஒன்றுக்கு நூறாக உயர்த்தி, மேலும் மேலும் வாழ்க்கைக் கலையைப் படைக்க எனக்கு ஊக்கமூட்டிய தீவிரமிக்க தோழர் - மா. சு. சம்பந்தன் அவர்கட்கு என் உளங்கனிந்த நன்றியும் வணக்கமும் உரியன.

சென்னை,
15 - 11 - 1947.

தமிழ் ஒளி

சிதைந்த சேரி

மழைபிடித்துப் பெய்கிறது ஐப்பசியில்; ஏழை
மனங்குமுறும் விதம்போலும் இடிக்கிறதுவானில்!
தழை பிடித்த மரமெல்லாம் குளிர்பிடித்துக் கொள்ள
தலைநீட்ட முடியாமல் பறவையெலாம் அங்கு
விழிமூடித் துணைகளுடன் சிறகணைத்துக் கொண்டு
வேடன்போல் தாக்குகிற ஊதலிடைத் துஞ்சும்!
கிழித்தெழுந்து முகில்தன்னைப் புரட்சியுள வேகம்,
கீழ்த்திசையும் மேற்றிசையும் காட்டிவிடும் மின்னல்

நீரோடு நீர்மோதிக் குளமெல்லாம் வழியும்
நெடுந்தூர வாய்க்காலில் பெருகிவரும் வெள்ளம்
வேரோடு செடி கொடிகள் அள்ளிவந்து சேர்க்கும்
'விதி' நம்பிக் கத்துகிற வெறுங் கூச்சல் காரர்
ஊரோடு சேர்ந்தூளை யிடுவதனைப் போலே
ஒருபெரிய ஒலிக்கோவை யிடுந்தவளைக் கூட்டம்!
போரோடும் எரிகின்ற வைக்கோலின் புகைபோல்
புதுமுகில்கள் கூடாரம் அடித்துவிடும் வானில்

தரையெல்லாம் புரையோடிச் சில்லிட்டுப் போகும்
தாழ்வார மூலையிலே ஆடுடனே மாடும்
ஒருசாணின் அளவினிலே உடல்ஒடுக்கி நிற்கும்!
ஒண்ட இடம் இல்லாமல் ஊரெங்கும் சுற்றித்
தெருவினிலே கையேந்திச் சிறுபிச்சை வாங்கித்
திரிவோர்கள் குறட்டோரம் போய் நின்று மெய்யை
இருகையின் ஆதரவால் காப்பாற்ற முயல்வார்!
எதிர்த்தடிக்கும் சாரலிலே என்செய்வார் பாவம்?

நொடிக்கு நொடி மழை நூறு நூறு மடங் காக
நொள்ளை விழி உள்ளும்போய்ப் பாய்கின்ற மின்னல்,
இடியுடனே மிக அதிக வேகத்தைக் கொள்ள
இருட்டியது குகைபோலும் எங்கெங்கும் அந்தோ !
நடிப்பன்றி மெய்யறியா உலகிற்கே இன்று
நாசந்தான் கிட்டியதோ ! என்னென்று சொல்வேன் ?
அடியெடுத்து வெளியினிலே வைப்பார்கள் இல்லை !
அணைந்ததுவாம் ஊர்முற்றும் மின்விளக்கு கூட

காடுவெட்டிக் கழனியெலாம் உழுதுழுது வையக்
காவல் செயும் உழவர்களும், மக்கள் நலம் பேணி
வீடுகட்டி வைத்தவரும், ஆடையெலாம் நெய்து
வீட்டாரின் நாட்டாரின் மானத்தைக் காக்கப்
பாடுபடுந் தோழர்களும், பனிவெய்யில் யாவும்
படுவதனைத் தடைசெய்யக் குடை செய்து, செக்கு
மாடுகளாய் உழைத்தவரும், வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து
மரணத்தின் பின்னோடும் எறும்பாகித் தவித்தார்

மஞ்சத்தில், பஞ்சணையில் நெஞ்சுவக்கக் குந்தி
மகிழ்பவர்கள் அடைமழையைப் பொருட்படுத்த வில்லை
வெஞ்சுரத்தில் வெள்ளத்தை உண்டாக்கு கின்ற
வீறுடைய தொழிலாளர் ரத்தத்தின் மேலே
கொஞ்சமுமே கூசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு
கும்மாளம் அடிப்பவர்கள் மழைக்கஞ்சு வாரோ ?
கஞ்சிக்கும் வழியின்றிக் கண்ணீரைச் சிந்தும்
கதியற்ற ஒருகூட்டம் கலங்குவதார் கண்டார் ?

சொத்தெல்லாம் விளைத்தவனைச் சுரண்டுதடா வையம்!
சுடர்மாடம் கட்டியவன் வெய்யிலிடைப் புழுவாய்க்
கொத்தடிமை யாகின்றான்; ஈதென்ன துன்பம்?
கோடுயரும் மாடங்கள் மதிற்சுவர்கள் சூழ
சொத்தையினை அசைக்காதார் சுகந்துய்த்தல் காணீர்!
சேரியிலே அடடாவோ, உழைக்கின்ற கூட்டம்
பொத்தல் மிகுங் குடிசையிலே வாழ்கின்றாரையா!
புயல்கிளப்பும் மழையினிலே அவரென்ன செய்வார்?

விண்மீன்கள் மொய்த்ததுபோல் பொத்தலடா பொத்தல்!
வெற்றுடலில் சுற்றுகிற கந்தலெனக் கீற்றுக்
கண்களிலே மழையோட்டம் அருவியெனப் பாயும்
கதறியழு கின்றார்கள் ஏழையெலாம் அங்கே!
உண்டுறங்கும் மகராசர் காதினிலே இந்த
ஓலந்தான் கேட்டிடுமோ? இல்லையடா இல்லை!
கண்டிரங்கா நெஞ்சத்தைக் கல்லென்று சொல்வேன்
காட்டுவிடப் பாம்பென்று நீங்களெலாஞ் சொல்வீர்!

சுவரெல்லாம் ஓதமடா; சுற்றிலுமே ஈரம்
'சோ'என்று பெய்கின்ற மழையெல்லாந் தலையில்
தவிக்கின்றார் பறவையிளங் குஞ்சுகளைப் போலே!
தணல்காணு துறங்குகிற அடுப்போரம் ஓடி,
சவம்போன்று சில்லிட்ட உடல்சுமந்து நிற்பார்!
'தட்டடடா; வெட்டடடா' என்னும்இடி யோசை!
எவன் நம்மைச் சுரண்டுகிறான்? அவனிந்த இன்னல்
இழைத்திட்டான்; 'விதி' யென்றே ஏடெழுதி வைத்தான்

ஏழைகளே, பசிப்பிணியில் வறுமையிலே சிக்கி,
ஈடில்லாக் கோடையிலும் மழையிலுமே பட்டு,
வாழையெனப் பிறருக்குப் பலன் தந்து நீங்கள்
வாழாமல் சாகாதீர்! சத்தியமாய்ச் சொல்வேன்!
'கோழை நிலை வெட்டிடடா; பணக்காரர் ஆட்சி
'குப்புறவே கவிழ்த்திடடா' என்னும் இடி யோசை!
தாழையிலே வாழ்கின்ற பாம்புபணக் காரர்!
தரித்திரத்தை உண்டாக்கும் கொள்ளை, அவர் கொள்ளை!

பஞ்சத்தை முதலாளி கொடுக்கின்ற கூலிப்
பைசாவைத் 'தலையெழுத்தின் பலன்' என்று சொல்லும்
பஞ்சையடா பஞ்சை! யவர் நெஞ்செல்லாம் நொந்தார்
பச்சையிளங் குழந்தைக்குப் பாலில்லை அண்ணே!
வஞ்சனையே அறியாதார் வாடுகிறார் என்னே!
வலுவிழந்த குடிசைகளே அரண்செய்யும் சேரி
மிஞ்சிடுமோ? அம்மக்கள் பிழைப்பாரோ ஐயோ!
மேற்கினிலே பேரிரைச்சல் தோன்றுவதைக் கேளீர்!

கரைபெயர்ந்து விட்டதுவாம் அவ்வூரின் ஏரி
கடலலைபோல் படையெடுத்து வருகிறது வெள்ளம்!
இருட்டினிலே சாக்காட்டை எதிர்நோக்கி விட்டார்!
இடுப்பொடிய உழைத்தபலன் இன்றைக்குக் காண்பார்!
குருட்டுலகம் செவிட்டுலகம் கொலைகார உலகம்
கொஞ்சமுமே ஏழைகளின் நிலைகருதல் உண்டோ?
உருண்டதடா குடிசையெலாம் வெள்ளத்தின் மேலே
'ஓ' என்ற குரலெழுப்பி அழுகின்றார் மக்கள்

குழந்தையினை மார்பணைத்தப் பெண்களொரு பக்கம்!
'கோ'வென்று கதறுகிற ஆடவரின் ஓலம்!
தழுவியுமே அன்பாலே வெள்ளத்துத் தாயைச்
சரண்புகுந்து' வையத்துக் கொடுமையினை நீத்தார்!
அழவில்லை பணக்காரர், ஆறறிவு பெற்றோர்!
அழுதனவே அந்நேரம் தவளையுடன் பாம்பும்!
அழவில்லை சேரிதனை ஒதுக்கியுமே வைத்த
அன்பரெலாம்; அந்நேரம் அழுததுவே வானம்!

சேரியினைச் சூறையிடும் வெள்ளத்தின் மேலே
சிறைப்பட்ட வைக்கோலின் போரொன்று காணீர்!
காரிருளைக் கிழித்ததொரு மின்னல்! அட அந்தக்
கனமிகுத்தப் போர்மேலே இருமனிதர் உருவம்!
கூரம்பின் குறிதப்பிப் பிழைத்திட்ட பறவைக்
குஞ்சுகள்போல் நெஞ்சிணைத்து வைக்கோலின் போர்மேல்
ஆரவுடல் தழுவியுமே கிடக்கின்றார்; வெள்ளம்
அடித்துக்கொண் டோடுதந்த வைக்கோலின் சுமையை

இரவெல்லாம் புரண்டோடி ஓய்ந்திட்ட வெள்ளம்
இருங்கடலில் போய்வீழ்ந்து களைப்பாறும் நேரம்
கரம்விரித்துக் கடலலைமேல் ஒளிசிந்திக் கோலக்
காட்சியிலே கண்விழித்துக் கதிரவனும் எழுந்தான்
மருதூரின் சிறுசேரி இருந்தஇடம் எங்கே?
மண்மூடிப் போய்விட்டக் கொடுங்கோரக் காட்சி!
குருதியினை வியர்வையெனக் கொட்டியுழைத் தோரின்
குடும்பங்கள் அழிந்தனவாம், கொடுமைக்குத் தப்பி!

வாழ்விதுதான் 'பொய்' யென்றான் காவியுடைக் காரன்
வாழ்விதுவும் 'பொய்' யென்று மகராசன் சொன்னான்
தாழ்வதுவும் உயர்வதுவுந் 'தலைவிதியால் என்னுந்
தத்துவத்தைப் பண்டிதனும் சொல்லிவிட்டுப் போனான்
பாழடைந்த சேரிக்குப் பலசதைகள் சொன்னார்
பரிதாபக் காட்சியினை மேற்பூச்சுப் பூசிச்
சீழொழுகுங் கட்டியினைச் சீலையினால் மூடுஞ்
செயல்போன்று நியாயங்கள் ஏதேதோ சொன்னார்

ஒன்றுமட்டும் உண்மையிதில்; சொல்கின்றேன் கேளீர் :
உயிர்வாழ, ஊர்வாழ ஒருபெரிய தேசம்
இன்றுமட்டும் வாழ்வதற்குப் பகலிரவா யுழைத்த
ஏழைகளை நிர்க்கதியாய் விலங்கினுமே கேடாய்
நன்றியின்றி ஊர்க்கப்பால் நடமாட்டம் அற்ற
நஞ்சொத்த இடத்தினிலே ஒதுக்கியுமே வைத்துக்
கொன்றுவிட்ட இந்நாட்டார் வாழ்வுநிலை யில்லை !
கொடும்பிரிவு தீரும்வரைநேர்ந்திடு மித் தொல்லை !

பெருந்தொந்திக் காரர்களும் சரிகை தலைப் பாகைப்
பேர்பெற்றப் பெரியதனக் காரர்களும் இங்கு
விருந்தருந்தி வாழ்வதற்கு விலாவெலும்பு நோக
'விதி'நம்பி உழைத்தவர்கள் கதியிதுதான் கண்டீர் !
மருதூரின் சேரியினர் மண்ணோடு மண்ணாய்
மறைந்தனராம் தமிழரசு மறைந்ததனைப் போன்று !
பெருநாடே நீ அவர்க்குத் தந்தபரி சிதுவோ ?
பிறர்வாழ உயிருதவுந் தமிழ்நாடு நீயோ ?

புல்.பூண்டும் மண்ணுள்ளே போய்மறைந்து கொண்டு
பொங்கிவருந் துக்கத்தை அடக்குவன போலும் !
நல்லவரின் மரணம்போல் வருத்தமிகுந் தோற்றம் !
நலமிக்கப் பெருநாடு பேரடிமை யுற்றுச்
செல்வத்தை இழந்ததுபோல் நெஞ்சுருகுந் தோற்றம் !
செத்தவர்கள் தமக்கிங்கே ஒருசொத்து மில்லை !
எல்லாமும் எசமானர் பெட்டியிலே பொன்னாய்
இருப்பதனை இவ்வுலகம் எவ்வாறு நம்பும் ?

வீராயி தப்பினாள் !

சேரியினர் எல்லோரும் மறைந்தார்கள் என்ற
சேதியது பரவுகையில் மருதூரின் மேற்கே
தேரினிலே உச்சியினிற் பொம்மையினைப் போன்று,
சீற்றமது தணிந்திட்ட வெள்ளத்தில், வைக்கோல்
போரிடையே இருஜீவன் ! உணர்வேதும் இன்றிப்
பொழிபனியில் நனைந்திட்ட மரம்போன்று கிடந்தார் !
ஊரிடையே செல்லுமொரு வாய்க்காலைத் தொட்டே
ஓடுகின்ற வெள்ளத்தில் மிதந்ததுவாம் வைக்கோல் !

புதுப்பட்டி என்கின்ற பெயருடைய தவ்வூர் !
போய்மறிக்கும் பாலத்தின் கீழாக வெள்ளம்
முதுகுதனை நெளித்துக்கொண் டோடிற்றுச் சீராய் !
மொய்வைக்கோல் போரந்தப் பாலத்தில் மோதி
மெதுவாக நகர்ந்தே,பின் அசைவேதும் இன்றி
மிகவுயர்ந்து பாலத்தின் மேலுயர்ந்து நிற்கும் !
இதுகண்டார் புதுப்பட்டி தன்னிலிருப் போர்கள் !
'என்னவிந்தை' யென்றோடி வந்தங்கே பார்த்தார் !

இளமங்கை ஒருத்தி; ஒரு கிழவன்; இரு ஜீவன் !
இலையுதிர்ந்து கிடப்பதைப்போல் கிடப்பதனைக் கண்டார் !
உளமிரங்கிப் புதுப்பட்டிக் காரர், சிலர் அங்கே
உறுவைக்கோல் போர்மீது முயன்றேறி அந்த
எளியவரைத் தூக்கியுமே வந்தார்கள்; கண்டார் !
என்னபரிதாபமடா கிழவனுயிர் இல்லை !
வெளுத்தமுகம், வெற்றுடலாய்க் கிடந்திட்டான் கிழவன் !
மெல்லிழைபோல் மங்கைக்கு மூச்சுவரும், போகும் !

வேடிக்கைப் பார்க்கின்ற கும்பலிலே ஒருவன்
வீரண்ணன் என்கின்ற பறைச்சிறுவன் அங்குக்
கூடிநின்ற மனிதரிடம், 'மருதூரின் சேரி
குடிமுழுகிப் போனதெனச் சொன்னதெலாம் உண்மை!
ஓடியுமே வந்தபெரும் வெள்ளத்திற் சிக்கி
உயிர்துறந்த இக்கிழவன் தனைநானும் அறிவேன்!
'வேடப்பன்' இவன்பெயராம்; இப்பெண்ணின் தந்தை!
'வீராயி' எனும்பெயர்தான் இவள்பெயராம், என்றான்!

வியப்புற்றார் அங்கிருந்தோர்; அடுத்தகணம் அன்னோர்
மெதுவாக நழுவியுமே நடந்திட்டார் என்னே!
பயப்பட்டார், பறையர்களைத் தொட்டெடுத்து விட்டால்
பார்ப்பவர்கள் என்சொல்வார் என்றொதுங்கிப் போனார்!
தயைமிக்க இந்துமதம் வளர்த்துவிட்ட எண்ணம்!
தமிழரிடை இத்தீமை விளைத்தவரைக் காணின்
கையிரண்டும் காலிரண்டும் வெட்டி அவர்கண்ணைக்
கழுகுக்குப் பலியிடுவேன்; என்னஇது நீதி?

வீரண்ணன் பார்த்திட்டான்; இரக்கமொரு பக்கம்
மேல்சாதிக் காரர்களின் விந்தையொரு பக்கம்
ஈரமிகும் நெஞ்சத்தைச் சுமந்தோட லானான்
இரண்டடியிற் சேரியினைப் போயடைந்து கூவி
'வாரீரோ' மருதூரின் வேடப்பன் மாண்டு
மடிந்திட்டான்; அவன்மகளோ குற்றுயிராய்ப் போனாள்
போரான வைக்கோலில் தொத்தியுமே வந்தார்;
'புறப்படுக!' எனச்சொல்லி உறவினரை அழைத்தான்

தாழ்த்தலின்றி வீரண்ணன் தந்தையுமே வந்தான் :
'தம்பி, அவன் நம்குடிக்கே ஒன்றுவிட்ட சொந்தம்
ஊழ்வினையால் நாம்வேறு, அவன்வேற தானும்
ஒருமகளை விட்டவனும் இறந்தானு. பாவம்!
மூழ்கியதோ மருதூரின் சிறுசேரி அந்தோ!
முதலில்நாம் அப்பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டும்;
ஏழ்பிறப்பும் புண்ணியத்தைச் செய்தோர்கள் ஆவோம்;
இப்போதே வா' என்றான் பறந்தார்கள் அங்கே!

அவர்பின்னே மற்றும்சிலர் ஓடிவர லானார்!
அடைந்தார்கள் பாலத்தை; வீரண்ணன் தந்தை
கவலையுடன் சென்றந்தக் காரிகையைத் தூக்கிக்
கடிதினிலே வீட்டுக்கு நடந்திட்டான்; —கிழவன்
சவந்தன்னைச் சேரியினர் சூழ்ந்தார்கள்; பையன்
தன்னுறவை அவர்களிடம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டான்
சுவையில்லா வாழ்க்கையினைத் தொலைத்துவிட்ட வேடன்
சுடுகாட்டுக் கேகிவிட்டான் சேரியினர் துணையால்!

சாதியிலே தாழ்ந்தவராய் ஏழையரா யிங்குத்
தலைமுறைகள் பலகழித்தும் அடிமைகளா யிந்தத்
தேதிவரை வாழ்கின்ற எளியோர்க்கு வசதி
தேவை; அவர் வாழ்க்கைக்குக் காப்பளிக்க வேண்டும்!
நீதிசெய முன்வருவாய், தமிழ்நாடே நீதான்;
நிலமுழுது நெல்விளைத்துக் காவலெலாங் காத்து
தீதின்றி நாம்வாழச் செய்கின்ற மக்கள்
திக்கற்றுச் சாவதெனில் மாக்கொடுமை யன்றோ?

அவர்தானே நம்ஆடு, மாடுகளைக் காத்தார்?
அவர்தானே தானியங்கள் அத்தனையும் சேர்த்தார்?
எவர்மறுப்பார்? உழைப்பெல்லாம் நாமுறிஞ்சி விட்டோம்
'எக்கேடும் அவர்கெட்டால் நமக்கென்ன?' என்று
சுவர்போலும் மரம்போலும் இருக்கின்றோம் நாமே!
தொல்லையெலாம் அவருக்குச்; சுகமெல்லாம் நமக்கோ?
தவறுதலே நம்வாழ்க்கைத் தத்துவமாய்க் கொண்டோம்;
தக்கதொரு நியாயத்தைச் செய்துவிட வேண்டும்!

நிலைபெற்ற உறவு

வீரண்ணன் தந்தையவன் மாரிஎனும் பறையன்
வீராயி தனக்கங்குப் பணிவிடைகள் செய்தான்
ஈரத்தை உலர்த்திவிடத் தீப்பற்ற வைத்தான்
எப்படியோ ஒருவாறு தப்பிவிட்டாள் நங்கை!
யாரிவர்கள், நாமெங்கே இருக்கின்றோம்? என்றே
அறியஅவள் முயற்சித்தாள், பேச்சுவர வில்லை
'வீராயி, அஞ்சாதே!' என்றுசொல்லி மாரி
விரைவினிலே நொய்கஞ்சிக் காய்ச்சுதற்குச் சென்றான்

குளிர்காயும் வகைசெய்து கஞ்சியினைக் காய்ச்சிக்
கொடுக்கின்ற பணியினிலே ஈடுபட்ட மாரி
வெளிசென்ற தன்மகனை எதிர்பார்த்த போது,
வீரண்ணன் விரைவாக வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்
ஒளிபெற்றாள் கண்களிலே; உயிர்பெற்றாள் நங்கை!
ஒன்றுமே புரியாத புதிரான நிலைமை!
கிளிபோன்று வாய்திறந்தே 'அப்பா'என் றழைத்தாள்
கேட்டதுமே மாரியவன் விசனத்தைக் கொண்டான்

'வீராயி, நீ சிறிதும் கவலையுற வேண்டாம்;
வேறில்லை, நாங்களெலாம் உன்சொந்தக் காரர்
யாராரோ செய்திட்ட புண்ணியமடி, அம்மா!
உன் தந்தை இறந்திட்டார்; நீ தப்பி விட்டாய்
ஊரெல்லாம் மூழ்கியதே உன்னுயிர்தான் கெட்டி!
உனக்கொன்றும் நேராது பசிதீரக் கஞ்சி
நீரருந்திக் களைப்புதனைப் போக்கிக்கொள் கண்ணே!
நீ எனக்கு மகள்தான்; என் ஆதரவில் வாழ்வாய்?

என்றுசொல்லித் தன்பழைய துணிஒன்றைத் தந்தான்
எழுந்திருக்க முயற்சித்தாள்; வீராயி சோர்ந்தாள்
அன்றிருந்து தாயில்லா எனைவளர்த்து விட்ட
அப்பாவோ இறந்திட்டார்; நான் பிழைத்தும் என்ன?
ஒன்றல்ல பலதுன்பம் உற்ருேம்! எம் சுற்றம்
ஒழிந்தவுடன் நாங்களுமே ஒழிந்திருக்க வேண்டும்
குன்றேபோல் மிதந்துவந்த வைக்கோலில் ஏறிக்
குந்தியபின் நடந்ததெலாம் நானறிய மாட்டேன்'

பலசொல்லி அழுதிட்டாள்; வீரண்ணன் நெஞ்சம்
பாசத்தால் விம்மியது; "நம்தங்கை யிவளாம்
விலகியதோர் உறவுதனைச் சேர்த்துவிட்டாள் தங்கை"
விழிகளிலே அன்புதனைப் பெருகவைத்தான் வீரன்!
'கலங்காதே, வீராயி இவன்உன்றன் அண்ணன்
கஞ்சியினைக் குடி' என்று மாரியுமே சொன்ஞன்
நிலைபெற்று விட்டதடா அவர்உறவும் அன்றே!
நீக்கிவிட இனியுலகில் எவராலே முடியும்?

*　　　*　　　*

கஞ்சியினை அருந்தியபின் களைப்பு நீங்கிக்
கடுந்துயரம் வீராயி பொறுத்துக் கொண்டாள்
பஞ்சையரின் அன்பதுவே தூய்மை யாகும்!
பசிப்பிணியில், வறுமையெனுந் தீயில் அன்னோர்
நெஞ்சகத்தில் வாழ்வதுவே உண்மை அன்பாம்!
நிலத்திற்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப் பட்டுக்
கொஞ்சுபவர் பணக்காரர்; ஈரம் சற்றுக்
குறைந்திட்டால் அவர்உறவும் குறைந்து போகும்!

பேரரசின் வீழ்ச்சியினை, இறுமாப் போடு
பிறர்நாட்டைப் பிடித்தாண்ட மன்ன ரெல்லாம்
வேரற்று வீழ்ந்ததனைச், சாம்ராஜ் யங்கள்
வெற்றுடலா யானதனைக் கண்டும், கொஞ்ச
நேரமுமே நின்றிருந்து பார்த்தி டாமல்
நீள்வழியில் ஓடுகிற காலம், அந்தச்
சேரிதான் அழிந்ததனைப் பார்த்துக் கொண்டு
சிலைபோன்று நின்றிடுமோ? பறந்தோ டிற்றே!

வாழ்வில் இடி

நாள், கிழமை, மாதங்கள் ஓடி, ஆண்டும்
நகர்ந்ததுவே பலமாற்றம் நிகழ்த்தி விட்டு!
வாள்விழியாள் வீராயி, பருவ வானில்,
வண்ணமதி போல்அழகில் வளர்ந்து வந்தாள்
தேள்போன்ற வஞ்சகர்கள் வாழுகின்ற
திருட்டுலகில் மெய்யான ரசிகத் தன்மைக்
கேள்கொண்டா ரிடத்தினிலும் இருப்ப தில்லை!
கீழ்மையினைச் சுவைப்பதுவே வாழ்வா யிற்று!

புதுப்பட்டி ஜமீன்தாரின் வயலுக் கந்தப்
புனிதையுமே நடவுநடச் செல்வாள்; ஏழை
முதுகினிலே ஏறியுமே வீற்றி ருக்கும்
முரட்டுளமும் காமமுமே கொண்டோ னான
மதுக்குடியன் ஜமீன்தாரன் நாளும் வந்து
வயலிடையே வீராயி தன்னைக் கண்டு
முதுமைமிகும் எருதொன்று வைக்கோல் தன்னை
முறைத்துநின்று பார்ப்பதுபோல் பார்த்துச் செல்வான்

எப்படியும் இப்பெண்ணை அடைய வேண்டும்.
இன்றேல் நம் ஆவியிருந் தாவ தென்ன?
தப்பியிவள் பறையரிடம் பிறந்து விட்டாள்;
தனியாக இவள்கூலி கேட்க வந்தால்
கைப்பிடியில் அடக்கிடலாம் என்றே எண்ணிக்
கள்ளனவன் தீமையினை வளர்த்தான் நெஞ்சில்
இப்புவியில் பயமின்றி ஏழை மக்கள்
எவ்வாறு வாழ்வார்கள்? ஒருநாள் தன்னில்,

அந்தியிலே புட்களெல்லாம் கூடு தேடி
ஆகாய வீதியிலே கீதம் பாடி
சிந்தை மிகக் களிப்புற்றுச் செல்லும் போதில்,
தேன்மொழியாள் வீராயி வயலை விட்டே
அந்தகனும் ஜமீன்தாரின் வீட்டை நோக்கி
அன்றைக்குப் பெறுங்கூலி கேட்கச் சென்றாள்!
கொந்தளித்துக் குமுறிற்று வானம் அந்தக்
கோதையவள் மிக அஞ்சி நடக்க லானாள்!

வீட்டருகில் போய்நின்றாள்; முகிலின் கூட்டம்
விரைவாக வானிடையே சூழ்ந்துகொண்டு
கோட்டைமுரசொலிப்பதுபோல் இடித்துக் கூவிக்
கொக்கரித்து மின்னெழுப்பி மழையைச் சிந்த
பாட்டு மொழிப் பாவையுமே நொந்தாள்; அந்தப்
பாதகனும் வீராயி தன்னைக் கண்டு
வேட்டையது கிடைத்ததெனஎண்ணிக் கொண்டு
வெளியில் ஏன் நிற்கின்றாய்? வா, இங்'' கென்றான்.

மழையினிலே நனையாதே; ஆபத் திற்கு
மண்ணினிலே பாபமெதும் இல்லை யன்றோ?
பிழையாக நான் கருத மாட்டேன்; தீட்டுப்
பேசுவதும் என் வழக்க மில்லை' யென்றே
அழைத்திட்டான்; வீராயி களங்க மின்றி,
அவன் கருத்தைக், காமத்தை உணரா ளாகி
நுழைந்திட்டாள்; அவ் வெறியன் மிருக மானான்!
நொடியினிலே வீழ்ந்ததிடி அவளின் மேலே!

பருந்தொன்று கோழியிளங் குஞ்சு தன்னைப்
பாய்ந்தடித்துக் கவ்வுதல் போல், அவளைப் பற்றி
ஒருகணத்தில் அறைக்குள்ளே இழுத்துச் சென்றான்!
ஓடியுமே இமைப்பினிலே தாழை யிட்டான்!
திருமிக்காள் வீராயி வீரங் கொண்டாள்;
திடங்கொண்டாள்; பெருங்கூச்சல் இட்டாள்; அந்தோ
திருடனிடம் அகப்பட்டேன்! என்றே கத்தித்
திகைப்புற்று மிகக்கதறிப் புடைத்து நின்றாள்

நேரந்தான் ஆயிற்று. மழையும் வந்து
நின்றெப்போ போயிற்றே; இன்னும் தங்கை
வீராயி வரவில்லை' என்றே எண்ணி
விறகுதனைப் பிளந்திருந்த வீரண் ணண்தான்
கூரான கோடரியைக் கீழே வைக்குங்
கொள்கையினை மறந்தோனாய், விரைவு கொண்டே
நேராக ஜமீன்தாரின் வீட்டுப் பக்கம்
நிமிடத்தில் ஓடியுமே நின்று பார்த்தான்.

'கூலிபெறச் சென்றிருப்பாள்' என்ற எண்ணங்
கொண்டவனுந் தேடுகையில் குணமொன் றில்லாக்
காலியவன் ஜமீன்தாரின் வீட்டில் தங்கைக்
கதறுமொரு குரல் கேட்டான்; கதவைப் பார்த்தான்!
நூலிழையும் சந்தின்றித் தாழ்ப்பா ளிட்ட
நூதனத்தைக் கண்டிட்டான்; ஓடி நின்றே
ஆலியெனக் கோடரியை ஏந்திச் சீறி
அறைக்கதவைப் பிளந்திட்டான் வேகத் தோடே!

குலமகளைக் கற்பழிக்கத் துணிந்தோனை
குடிகேடன், கோடையிடி கேட்ட நாகம்
கலங்குவது போல் நெஞ்சில் அச்சங் கொண்டு
கையுதறி நின்றிட்டான்; மேலும் மேலும்
பலங்கொண்ட வரையினிலும் பிளந்தான் வீரன்
பாறையினைப் பிளந்ததுபோல் கதவு தன்னை
நிலத்தினிலே விழுமாறு தகர்த்தெறிந்தே
நிமிர்ந்திட்டான்; ஜமீன்தாரை நேரில் கண்டான்!

* * *

அண்ணன் நின்றனன்; மங்கை அச்சமும்
அகன்ற தாமவள் ஓடி வந்துமே,
'பெண்ணைப் பெற்றிலா இந்த மூடனைப்
பெரிய வன்என நினைத்ததுண்டு நான்!
கண்ணி லான் பெருங் காமுகன் ஒரு
காட்டி னில்திரி மிருக மொத்தவன்!
எண்ணிலான், நிலை! எண்ணிலான் அறம்!
ஈனனுமிவன், ஈனன்!' என்றனள்.

'மான மற்றிடு மூடனே, அட!
மானிலம் உனை மதிக்குமோதுளி
ஞான மற்றிடு பேடியே, பெரு
நாணமற்றிடு புலையனே, சிறு
கானகந்திரி குறவ ராயினும்
கற்பெனில் அவர் ஆவி யாம், மதி
தானழிந்தனைத் தரும மோர்கிலாத்
தடிய னே, உனை விடுத்திலே னடா!

கூலி பெற்றிட வந்த என் னுயிர்க்
குணமிகுத்திடு தங்கை யை, ஒரு
நீலி பெற்றிடு நீச னே, உன்
நெஞ்சில் ஏது நினைத்தனை? அவள்
தாலி பெற்றிடு வரையி னிற்சடை
தாங்கு முக்க ணன் ஆயினும் அட!
மேலி டக் கை ஒப்பி லாள்; தலை
வெட்ட நானு ளேன் எவனையும்!'

என்று வீரனும் சீறுவான்; அவன்
எதிரில் நின்ற வம் மூர்க்கனும் "அட!
நன்று நன்றடா! இட்ட வந்தனை!
நாய்களேஉமை வாட்டு வேன்'' எனச்
சென்று தன்னறை தன்னில் தொங்கிடும்
திரித்து பின்னு தோற்சாட்டையில்
ஒன்று பற்றியே ஓடி வந்துமே
ஓங்கி அடித்தனன் அவரையே!

சினமி குத்திட வீரனும், புலி
சீறு கின்ற தோர்நிலை யிலே, பெருங்
கனத்த கோடரி தூக்கியே அக்
கயவன் தன்தலை நோக்கியே, 'கைத்
தினவெடுத்தது பாரடா, இனித்
திறமை காட்டடா மடயனே, இழி
நினைவை விட்டிடு' என்று பொங்கியே
நெருங்கி நின்றெதிர்த் தாக்கினான்!

அண்ணன் எங்கே?

அடிபட்டப் பெரும்பன்றி அலறிக் கொண்டே
அகல்நிலத்து வீழ்வதுபோல் வீழ்ந்தான், அந்தக்
குடிகேடன், குணமில்லான்; நாணமிக்க
குலக்கொடியைக் கற்பழிக்கத் துணிந்த மூடன்!
இடிபட்ட சுவர்போலும் வீழ்ந்தான்; ரத்தம்
எங்கணுமே பரவியது; வீரன் அந்தோ
பிடிபட்டான்; ஜமீன்தாரின் ஆட்களெல்லாம்,
பெருங்கூச்சல் கேட்டோடி வந்தார் அங்கே!

சூழ்ந்தார்கள் வீரனையே! சிறையில்மாட்டித்
துடுக்கடக்க வேண்டுமென இழுத்துச்சென்றார்!
'தாழ்ந்திருக்கும் நாய்களுக்குச் சலுகை தந்தால்
தலைமேலே ஏறிடுவார்' என்றார், தீயில்
வீழ்ந்ததொரு புழுவென்னத் துடிதுடித்தே
வீராயி அழுதிட்டாள், சோர்ந்தாள் அண்ணு,
பாழ்நெஞ்சம் கொண்டவர்கள் இவ்வாறுன்னைப்
படுத்தினரே' என்றுள்ளம் வதையலானுள்!

சாவடிக்குச் செய்திதனைத் தெரிவித்தார்கள்;
தலைச்சிகப்புச் சேவகர்கள் விரைந்தே வந்தார்!
'யாவரிவர், சிறுநாய்கள்? என்றே தங்கள்
அடக்குமுறை நடத்திவிடத் துணிந்தார்; வீரன்,
'நாவடக்கிப் பேசிடுவீர்' என்றான்; 'உன்றன்
நடுமுதுகின் தோலுரிப்போம் நடப்பாய்' என்றார்!
காவல்செயுந் தன்மையினர் எலும்பு போட்டால்
கடிக்கின்ற நாயானார் பணத்தினாலே!

ஆயிதன் நெஞ்சு கொதித்ததே—என
தாவி யொடுங்கினும் அஞ்சிடேன்!
வாயில் வராதன பேசினல்—உமை
வாட்டிட என்வலி காட்டுவேன்!
தாயின் வயிற்றிற் பிறந்திலீர்—குணத்
தந்தையர் உம்மை வளர்த்திலார்!
நாயின் வயிற்றிற் பிறந்த நீர்—ஒரு
ஞாய மறிந்திட வொல்லுமோ?

ஏழை எளியவர் ஆயினும்—எவர்
ஈட்டிய சொத்தைத் திருடினேம்?
கூழைக் குடிப்பவர் ஆயினும்—உங்கள்
குடியைக் கெடுத்திட வில்லையே!
பாழும் பணத்திமிர் கொண்டுமே—சதி
பண்ணத் துணிந்திடு மூடரே!
வீழும் அநீதி அநீதியே—கற்பை
விற்றிடல் என்னடா நீதியே!

கன்னியென் கற்பையழிக்கவே—அந்தக்
காமுகன் செய்தனன் மாபழி!
இன்னுயி ரண்ணன் காப்பாற்றுதல்—குற்றம்
என்றுமே சொன்னவன் ஆரடா!
இன்னல் விளைத்திட சாட்டையால்—எமை
எட்டி அடித்தது நியாயமோ?
சின்னத் தனமவன் செய்யவோ?—இதைச்
சிந்தையில் நாங்களும் போற்றவோ?

செல்வம் படைத்தவர் யாவரும்—என்ன
செய்யினும் மானிலம் ஏற்குமோ?
தொல்லை யடக்க எதிர்க்கவும்—பெருந்
துன்ப மழித்துமே மீளவும்
இல்லையோ ஏழைக்கு ரிமைகள்—அட!
ஈனர்களே பதில் சொல்லிரோ?
வெல்வது நீதி நன்னீதியே—அட!
வீழ்ந்திடும் உங்கள் அநீதியே!

என்று குமுறிடும் தங்கையை—அவள்
இன்னுயிர் அண்ணனும் நோக்கியே,
"சென்று தந்தையிடம் சொல்லுவாய்—பயம்
சிந்தை யகற்றிடு; மீளுவேன்!
கொன்றுவிட இவர் விட்டிடேன்—வலி
கொண்ட என் தோளுண்டு தங்கையே!
தொன்றுதொட்டுத் துயர்ப்பட்டவர்—இந்தத்
துன்பத்தைக் கண்டுமே அஞ்சவோ?

தந்தை நமைத்தேடி அலைகுவார்—அவர்
தளரும் முதுமையை எண்ணுவாய்!
மூந்தும் இருட்டுக்கு முன்னரே—சென்று
முதலில் நிகழ்ந்ததைச் சொல்லுவாய்!
வந்திடுந் துன்பம் வரட்டுமே—தந்தை
மனத்தை நீ தேற்றிடு சென்றுமே!
எந்தவிதம் இவர் என்னையே—சிறை
இட்டுப் படுத்துவர், பார்க்கிறேன்!

செல்க நீ தங்கையே'' என்றனன்—அவள்
தேம்பி அழுதுமே சென்றனள்!
'பல்லை உடைத்திடு முன்னமே—சொல்லைப்
பத்திரம் செய்திடு தம்பியே!
கொல்லையிலே குழிவெட்டுவோம்—சிறை
கொண்டு செலுத்தியே வாட்டுவோம்!
புல்லனே செல்லடா' என்றுமே—அந்தப்
போக்கிரி கும்பல் உரைத்ததே!

ஆவியிது மலை அல்லடா!—உங்கள்
அநுமதிதன்னில் ஈ தென்னுடல்
மேவி யிருப்பதும் இல்லையே—இதை
விடுவதும் மீட்பதும் என்வசம்!
சாவினை இவ்விடம் காட்டுவேன்—வருந்
தண்டனைக் கால்பெறுந் தூசியே!
போவீர்' எனச் சொல்லிச் சீறியே—அவன்
போர்வீரன் என்ன நடந்தனன்!

* * *

சென்றாள் அழுதவணம் வீராயி; தேம்பியுமே
நின்று திரும்பிடுவாள்; நெஞ்சம் நெருப்பாக
'அண்ணாவோ' என்றலறி ஆர்ப்பாள்; அகதியென்றே
எண்ணாமல் என்னை இனியதொரு தாய்வயிற்றில்
ஒன்றாய்ப் பிறந்தே உடன் வளர்ந்த தங்கையென
என்றும் இளைக்காத அன்புடனே என்னலத்தைத்
தன்னலமாய்ப் பேணுந் தமையனுக்குத் துன்பமெனில்
இன்னலதைப் போலே ஏதுண்டு வேறெனக்கே?

பொங்கும் எரிமலையில் பூஞ்சோலை எற்றுக்கோ?
வாழை தனிற் பாம்பு வாழ்வதுபோல் இன்னழகும்
ஏழை தனை அடைந்தே இன்னல் படுத்துவதேன்?
காமுகர்கள் வாழ்கின்ற காட்டிடையே, கன்னியர்கள்
தீமுகத்தைக் கொண்டிருத்தல் நன்றாகும்! தீயவர்கள்
கன்னிக் கவின் அழகைக் கண்டால் விலங்காகி
இன்னல் புரிவார்கள்! என்றன் அழகினிலே
நச்சரவு போன்றவனும் நாட்டமது கொண்டதினுல்
இச்சகத்தில் என் அண்ணன் துன்புற்றார்; சிட்டொன்றின்
குஞ்சுதனைக் கூடுவிட்டுக் கீழெடுத்துப் போட்டதுபோல்,
அஞ்சுகின்ற என்றனையே ஆரிங்கே தேற்றிடுவார்?
தந்தை முதுமைநிலை தன்னை அடைந்திட்டார்!
சிந்தை மெலிந்திடுவார், தேற்றுவதார் அன்னவரை?
வெள்ளத்தில் அன்றேநான் வீழ்ந்திறக்க மாட்டாமல்
கள்ளமிலா நல்லவர்க்குக் கஷ்டத்தை உண்டாக்க
ஆவி பிழைத்திட்டேன்; அன்புள்ளோர் தம் குடிக்கே
பாவி பெருஞ்சுமையைப் பாரத்தை ஏற்றிவிட்டேன்!''
என்றழுத வண்ணம் இருட்டுகிற நேரத்தில்
சென்று குடில் அடைந்து தேம்பியிரு கண்வீங்கி
'அப்பாவோ' என்றலறி நின்றிட்டாள்; அந்நேரம்
ஒப்பாரி சத்தம் உயிர்தன்னை ஆட்டிவிட
மாரி எழுந்து மகளின் நிலை கண்டு
வாரி இருகையால், 'வந்ததென்ன வீராயி?
அண்ணன் உனைத்தேடி வந்தான்; அவனெங்கே?
கண்களெலாம் வீங்கினவே, காரணந்தான் யாதம்மா?
கூறென்றான், கோதை குளித்தெழுந்தாள் கண்ணீரில்!
மாறு நடந்ததப்பா மாபாவி ஜமீன்தாரன்

கூலி பெறச் சென்ற என்னைக் கொடுமைசெய
மேலிட்டான் கையை ; மிருகமெனத் தன்னறையில்
தள்ளி எனைப் பூட்டித் தாழிட்டான் ; அந்நேரம்
துள்ளியுமே வந்தண்ணன், துஷ்ட னவன் கதவைக்
கோடரியால் வெட்டிக் கொடுமை உடைத்தெறிந்தார் ;
மூடன் எதிர்த்திட்டான் ; மூண்டபெருங் கோபத்தால்
மண்டை தனைநோக்கி மாட்டிவிட்டார் கோடரியால் !
தொண்டைக் கிழியஅவன் தூரத்தில் கேட்கும் வணம்
கூவினன் ; ஆட்களெலாம் கும்பல் மிகக்கூடி
தாவி பிடித்தண்ணன் தன்னையுமே சாவடிக்கு
'வா' வென் றிழுத்தார்கள் ; மங்கை நான் அவ்விடமே
சாகத் துணிந்தேன் ; தடுத்தென்னை வீட்டிற்கே
போயிருப்பாய், பின் வருவேன் ; அப்பாவுக் காறுதலாய்
நீயிருப்பாய்' என்று நிகழ்த்தியுமே சென்று விட்டார்!
என் செய்வேன் அப்பா ?' இடிவிழுந்த தும்தலையில் !
என்னால் உமக் கிந்தத் துன்பமெலாம்' என்றழுதாள் !
'வீரண்ணன் சென்ருறு வீணர்களின் சாவடிக்கே ?
யாருன்னை வீராயி ஆதரவு செய்திடுவார் ?
நானோ நலிந்திட்டேன் ; இன்றைக்கோ நாளைக்கோ
போனாலும் போயிடுவேன் ; புத்திமிகும் உன் அண்ணன்
இங்கிருந்தால் என்னை எடுத்தவனும் போட்டிடுவான் ;
தங்கை யுனைக்காத்துத் தக்கவனைத் தேடியுமே
கண்ணுக் கழகாய்க் கலியாணஞ் செய்திடுவான் ;
எண்ணமெலாம் மண்ணாகி என்னகுறை செய்தோமோ ?
வஞ்சகத்தைக் கொண்டிங்கு வாழும் பணக்காரர்
நெஞ்சகத்தை யாரறிவார்? நீதி அவர் கையில் !
ஆட்சி அவர் கையில் ! யாவும் அவர் கையில் !

மீட்சி பெறவழிதான் மேதினியில் உண்டாமோ ?
பச்சைக் குழந்தைப் பதறி அழுவதுபோல்
இச்சை மகளை அணைத்தழுதான் ; இன்னலிலே
மூடும் இருளில் முதியவனும் மங்கையுமாய்
காடும் இரங்கும் வணம் கண்ணீற்றோர் நெஞ்சினிலும்
சோகம் பிறக்கும் வணம் சோர்ந்து கிடந்தார்கள் ;
ஆகம் துடிக்குமவர் ஆபத்தைக் கண்டிரங்கி
நீளிரவு நீந்திற்றுத் துன்பத்தில் ; வீரண்ணன்
நாளிரண்டில் தூக்கு மரத்தை நணுகிடுவான் !
மாண்டான் ஜமீன்தாரன் மண்டை யடி வேகத்தால் !
ஆண்டான் இறந்துவிடில் அன்னோன் தயவினிலே
வாழும் அடிமையினை விட்டுவைக்க ஒப்புவரோ ?
வீழும் வரையினிலே சாதிப் பிரிவுகளும்,
நல்ல தொழிலாளர் தம்மை நசுக்கி வரும்
பொல்லா முதலாளி போயொழியுந் தேதிவரை
எங்கும் எவருக்கும் எப்போதும் துக்கந்தான் !
கங்குல் இனி நீங்கும் காண் !

கொலைகாரன்

கிழக்கிருட்டு முதலாளி தன்னை இளங்
கதிரோனின் கிரண மென்னும்
உழைப்பவர்கள் கிழித்தெறிந்து குருதியினை
ஓட விட்டார்! அடடே, வானம்
விழித்ததடா புரட்சியிலே! செவ்வாழைப்
பிளந்திட்ட விதத்தைப் போலே
கிழித்திரையாம் மேகத்தில் இளர்காலை
ஓவியத்தைக் காணு வீரே!

புலர்கின்ற காலையிலே புட்களெலாம்
சோலையிலே பாட்டுப் பாடி
கலகலப்புச் செய்திடுமாம்; அப்போது
கண்ணீரைச் சிந்த விட்டே
குலக்கொடியும் தந்தையுமாய் எழுந்திருந்தே
ஊர்க்காப்புக் கோட்டம் நோக்கி
வெலவெலத்து நடந்தார்கள்; சேரியினர்
கண்டார்கள் விசனங் கொண்டார்!

சென்றடைந்தார் கோட்டத்தை; வீராயி
சிந்தை யெலாம் நொந்தாள் அந்தோ!
நன்றியிலா இவ்வுலகம் அவளையுமே
நாவேதுங் கூசி டாமல்
ஒன்றல்ல பலவசைகள் உரைத்ததுவாம்;
மாரியவன் உகுத்தான் கண்ணீர்!
கொன்றானே - ஜமீன்தாரைக் கொலைகாரன்
அவன் தங்கை இவள் என்றார்கள்!

வீரண்ணன் விளம்புகின்ற சொல்மாற்றிக்
குற்றத்தைப் பதிவு செய்யும்
ஈரமற்ற நெஞ்சுடைய கோட்டத்தார்
எதிரினிலே சென்று நின்றே
வீராயி உரைக்கின்றாள் : "நீங்களெலாம்
ஏழைகளின் வாழ்வு காக்க
ஊராளும் நல்லவர்கள் ; என் சொற்கள்
ஒன்றிரண்டைக் கேட்பீர் ஐயா !"

மேலும் அவள் சொல்லுமுனம் மிருகம்போல்
சேவகனும் பாய்ந்து வந்தே
பாலுண்ணுங் குழந்தையெனப் பசப்புகிற
நீலி, அடி நகர்ந்து செல்வாய் !
ஏலுமென நினைத்திட்டாய் உன் எண்ணம்
இங்கே தான் ; ஏழை நாயே
காலுடைத்துப் போட்டிடுவேன் என்றவளைக்
கைநீட்டித் தள்ளிட்டானே !

விலங்கெடுத்து மாட்டியுமே வீரண்ணன்
கைகளிலே இழுத்தார் ; ஆயி
கலங்குகிறாள் ; மாரியவன் கனன்றோடித்
தன்மகனைத் தூக்கி விட்டே
தலைமோதிக் கைகளினால் தன் மகனைக்
கண்டழுதான் ; வீரன் சொல்வான் :
"நிலமுண்டு, வானுண்டு ; மக்களெலாம்
நீடிங்கே இருப்பார் அன்றோ ?

உண்மைக்கு மதிப்பு வரும் ஒரு காலம்
வரும் ; அப்போ துணர்ந்து கொள்வார்
கண்போன்ற தங்கையினைக் கற்பழிக்க
முனைந்தவனின் உயிரைக் கொன்ற,
அண்ணனுக்குத் தீங்கிழைத்த நடு நிலைமை
அற்றோரின் செயலைக் கண்டே,
'மண்ணுலகம் பழி தூற்றும் ; யாவருமே
என் பேரை மறவார் அன்றோ ?

இறப்பெனினும் எனக்கிப்போ தின்பந்தான் ;
என் தங்கைக் கற்பைக் காத்தேன் !
அறங் கொன்ற அறிவிலியை அடியோடே
ஒழித்திட்டேன் ; அப்பா, இந்தத்
திறமடைதல் யாவர்க்கும் எளிதல்ல ;
உன் மகனே இந்தப் பேறு
சிறப்புறவே பெற்றிட்டான் ; நீர் உயர்ந்தீர் ;
சிறிதேனும் கவலை வேண்டாம் !

வந்திடுவீர் மன்றத்தில் நீதியினை
வழங்கிடுவார்கேட்டுச் செல்வீர் !
வெந்தே நான் போயிடினும் விசனத்தை
விட்டிடுவீர் ; வீரா யிக்குச்
சிந்தை களிப் புறும் வண்ணங் கலியாணம்
செய்திடுவீர்'' என்றே சொல்லிச்
செந்தலையர் பின்அவனும் திருக்கையில்
விலங்கேந்திச் சென்றிட் டானே !

“என்வயிறு பற்றியுமே எரியுதடா
மகனே, நான் இந்நாள் மட்டும்
உன்னை நம்பி உயிர் வாழ்ந்தேன்” என்றழுதான்
மாரியுமே! “அண்ணு, அண்ணு!
துன்பத்தால் வாடும் எமைத் தொலைவினிலே
விட்டீரே!” என்றே ஆயி,
அன்பு மிகுந் தந்தையுடன் தலையின்மேல்
கைவைத்தே அழுது சென்ருள்!

மன்றினில் வீரன்

ஏழை யுகுத்த கண்ணீர்—குளம்
என்ன நிறைந்த தங்கே !
வாழ உழைத்தவர்கள்—உடல்
வாடிப் பசி மிகுத்தே
வீழு மந் நேரத்திலே—அவர்
விம்மி விடும் மூச்சே
சூழும் விசிறிகளாய்—அங்குச்
சுற்றிக் கிடந்த தடா !

உயிர்கள் அத்தனையும்—உண்
டுறங்கும் இரவி லந்தோ
வெயில் எனத் தகிக்கும்—தணல்
வீசிடும் ஆலையி லே
துயில்வ தின்றியுமே—உழைத்
தோய்ந்த வர்கண் ணொளியைத்
தயவின்றிப் பிழிந்தே— அமைத்த
தங்க ஒளி விளக்கம் !

குள்ளச் சமூகமடா—கறை
கொள்ளும் சமூகமடா !
கள்ளச் சமூகமடா—அதன்
கட்டு களிற் பட்டுமே
உள்ள மழிந்த வர்தம்—தலை
ஓடுகள் மன்றினிலே
உள்ளெறியும் விளக்கின்—மேல்
ஒட்டிக் கவிந்தனவாம் !

மணத்தின்வத்திகளால்—மலர்
வாய்ந்திடு பன்னீரால்
பிணத்தின் துர்நாற்றம்—தன்னைப்
பிறர் நுகராமல்
தணிக்கை செய்பவர் போல்—கொடுந்
தண்டனைப் பட்டிறந்தோர்
நிணத்தின் துர்நாற்றம்—மறைக்க
நிறைத்த மலர்ச் சோலை!

எத்தனை ஆடம்பரம்!—அங்
கெத்தனை ஆர்ப்பாட்டம்!
மெத்தைகள் அத்தனையும்—உடல்
மெலிந்த சக்கிலியின்
சொத்துகள் ஆகும்; அவை—செய்யும்
'சொரக்' கெனும் ஒலியில்
செத்த அச் சக்கிலிதான்—ஏதோ
செப்புகிறான் மெதுவாய்!

இத்தனை நீதிகளும்—உயர்
ஏற்றமிகு மன்றினில்
மெத்த உயர்ந்தவராம்—மிக
மிகவும் கற்றவராம்!
அத்தனை சட்டங்களும்—அவர்
அறிந்து விட்டவராம்!
சத்திய போதகராம்—நீதி
சாதிக்கும் வல்லவராம்!

வந்து விட்டார் அவரும்—அவண்
மன்றமும் கூடியதே!
தொந்தி சரியவிட்டே—எழில்
தோற்றத்துடன் அமர்ந்தார்!
வந்தனை செய்தனராம்—அவண்
வாய்ந்திடு சேவகர்கள்!
நிந்தனை செய்தனராம்—உடன்
நின்றிடு வீரனையே!

* * *

மன்றினில் வீரன்

ஊரார்கள் கூடிவிட்டார்; பொய்யே சொல்லும்
உளவாளர், சேவகர்கள் காவல் செய்தார்!
தீராத ஆத்திரமே கொண்டோன் வீரன்
சிறைக்கூண்டினிலே ஏறி நின்றான்!
பாராத தெல்லாமும் உரைக்கும் சான்று
பகர்பவர்கள் பணத்திற்குப் பின்னால் நின்றார்!
தேராத நீதிபதி கேள்வி கேட்க,
திக்கற்ற வீரனுமே பதில் சொல்கின்றான்:

* * *

"ஜமீன்தாரை நீ கொலை செய்தாயா?"
"ஆமாம்; உண்மை! அஃதவன் பிழையே!"
"குற்றம் என்பதை ஒப்புக் கொண்டிடு!
"கற்பழிப்பது கடும்பிழை அல்லவோ?
"ஆமாம், அதற்கு?"..................................
.................................."ஆபத் தொன்று
நேர்ந்தால் அதனை நீக்க லாகாதோ?"
"நீதி மன்றமும், நியாயங் காக்கும்
கோட்டமும் இருக்கக் கொலை செய்வதுவோ?
உயிரை மீண்டும் உடலில் சேர்ப்பையோ?"
"கற்பழிந்தபின் நீங்கள் காட்டிடும்
நீதி மன்றமும், நியமஞ் செய்திடும்
கோட்டமும் மீண்டும் கொடுக்குமோ கற்பை?"
ஏட்டில் இலாத சிக்கல்..................
.............................."தமிழர்
நாட்டில் நங்கையர் கற்பே நல்லுயிர்!
மானம் அதுவே! வாழ்வும் அதுவே!

வானம் பொழியும் மழையும் அதனால்
வருவ தென்பதே பெரியோர் எண்ணம்!''
“எப்படி யாயினும் இன்னுயிர்க் கொன்றவன்
கொலைக் குற்றத்திற் காளா கின்றான்!''
''ஒப்புக் கொள்கிறேன்; ஒன்றே ஒன்று!
உம்முடன் பிறந்த தங்கையை ஒருவன்
கற்பழிக்க நீர் கண்ணால் கண்டால்
என்ன செய்குவீர்? எப்படிக் காப்பீர்?
நீதி மன்றம் தேடி நடந்து
சேவகர் தம்மை அழைத்தே வந்து
காவல் செய்து காப்பிரோ கற்பை!''
‘கேட்கத் தகாதன கேட்கிறாய்; உன்றன்
கொலைக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டனை!
கொஞ்ச நேரம் யோசிக் கின்றேன்!''

....

சபையில் மௌனம்; சாக்காட் டமைதி!

....

* * *

வந்தனர் அப்போ வாடிய மேனியர்;
வந்தனர் வீரனின் தந்தையும் தங்கையும்!
செந்தழற் பார்வையில் சீறிடும் மாரியும்,
செகத்தை அழிக்கும் ஊழியின் தோற்றமும்
கொந்தளிப்பும் கொண்ட வீராயியும்
கும்பல் கிழித்துமே வந்தனர் மன்றிடை!
‘தந்தனன் தூக்குத் தண்டனை’ என்றனன்
தடுக்கி வீழ்ந்திடு நீதியின் தலைவனும்!

* * *

சிரித்துக் குமுறியே கொக்கரித்தான் "இங்குச்
சீக்கிரம் தூக்கினில் என்னையிடும் !
விரித்துக் கரத்தினைச் சாவைத் தழுவுவேன் ;
வீரமிலாதவன் நானலவே !
பிரித்துப் படித்திடும் ஏட்டினில் கற்றிடும்
பித்தர் மொழிகளைத் தீயினிலே
எரித்து மகிழ்ந்திட என்றன் பின்னே வரும்
இளைஞர்களுண்டென" வீரன் சொன்னான் !

ஆலமரம் ஒன்று சூறையிலே, அடி
அற்றுத் தரையினில் வீழ்வதுபோல்
கோல மிகுத்திடு நங்கை விழுந்துமே
கூண்டருகிற் செல்லத் தாவினளே !
காலப் பெருவெள்ளம் தூக்கும் அலையெனக்
கையினை மார்பில் அறைந்தனளே !
'ஞாலமே ஈதென்ன நீதி?' என்றே அந்த
நங்கை மனந்திரிந்தே யுரைப்பாள் :

"இன்னுயிர் அண்ணனை விட்டிடுவீர் ! எனை
ஏற்றிடுவீர் தூக்கு மேடையிலே !
அன்னை யிருந்திடில் உங்களுக்கே, அவள்
ஆணையாய்ச் சொல்கிறேன் ஒப்பிடுவீர் !
என்னை ஜமீன்தாரன் கற்பழிக்கத் துணிந்
தெட்டிப் பிடித்திடு நேரத்திலே
வன்மை மிகுத்திடு கோடரியால், அவன்
வாழுயிர் நானே குடித்து விட்டேன் !

'கொலையினைச் செய்தவள் நானிருக்க ஒரு
குற்றமிலா என்றன் அண்ணனையே
தலையினை வெட்டிடத் தூக்கிலிடச் சொன்ன
தப்பிலி மக்களே, நீதியிதோ?
விலைக்குங்கள் நீதியை விற்றுப் பிழைக்கிறீர்;
வேட்டை யிடுகிறீர் மக்களையே!
நிலையிலை உங்களின் நீணில வாழ்வடா,
நீங்களும் சாவது நிச்சயமே!

அண்ணனே இங்கெதும் ஆதர வற்றிடும்
அன்புமிகுந் தங்கை என்னையுமே
கண்ணை அவித்துமே விட்டுச் செல்லாதீர்கள்;
கைதிக்கூண்டுதனை வெட்டிடுவீர்!
அண்ணனே'' என்றவள் ஆத்திர முற்றுமே
அன்னவன் அண்டையில் செல்கை யிலே
'பெண்ணிவளைப் பற்றித் தள்ளுக' என்றுமே
பிறந்தது நீதியில் உத்தரவே!

* * *

நங்கையைப் பற்றி யிழுத்துமே—மன்றின்
நடுவில் நிறுத்தித் தடுத்தனர்—பல
வெங்கொடுமை செயும் சேவகர்—நரை
மீசை துடித்திட மாரியும்,—சினம்
பொங்கிடக் கைகள், நரம்பெலாம்—மிக்கப்
புடைத்து வலிமையைக் கொண்டிட "எமைச்
சங்கடம் செய்திடு மூடரே—இன்று
சத்தியம் உம்மையே கொல்லுவேன்!

என்னரும், மைந்தனைக் கொல்வதா ?—அவன்
ஏனடா உங்களின் வீட்டிலே—இளங்
கன்னியர் கற்பை அழிக்கவே—ஒரு
காரியம் செய்ததுமுண்டோடா ?—பணந்
தன்னை வணங்கிடும் புல்லரே—உயர்
சத்தியம் மாறிடும் எத்தரே !—இனி
என்னையும் என் மகள் தன்னையும்—உடன்
ஏற்றிடுவீர் தூக்கு மேடையில் !

வானில் மதியும் மறைந்திடும்—பெரு
வாரியிலும் அலை ஓய்ந்திடும் !—சுடர்
மீனும் நிலையினில் மாறிடும்—கதிர்
மேற்கினில் சென்றும் முளைத்திடும் !—எனில்
ஊனில் உயிருள்ள நாள் வரை—அன்பை
ஊட்டி வளர்த்துமே காத்திடும்—சுவைத்
தேனெனும் மக்களை விட்டுமே—எந்தத்
தேசத்தில் உண்டடா பெற்றவர் ?''

இவ்விதம் சொல்லி அரற்றுவான்—மன்றம்
இடிபடக் கொக்கரித்தோடுவான் !—கொல்லும்
வெவ்விலங் கொத்தவர் சேவகர்—அவர்
வேகமாய் வந்துமே மாரியை—ஒரு
கவ்வினில் கவ்விப் பிடித்தனர்—அந்தக்
கன்னியையும் உடன் சேர்த்தனர் !—'இனி
இவ்விடம் விட்டுமே செல்லுவீர்'—என
எற்றி வெளியினில் தள்ளினர் !

மன்றம் கலந்தது ; காவலர்,—தளை
மாட்டியே வீரனைக் 'காரினில்'—கொண்டு
சென்றனர்; அன்னவன், தந்தையைக்—கை
சேர்த்துத் தொழுதனன்; தங்கையை—“இளந்
தென்றலைப் போன்றிடு செல்வமே—நீ
தேறுதல் கூறிடு தந்தைக்கே !—பணம்
வென்றது ; சாவின் உலகிலே—நாம்
மீண்டும் சந்தித்தோர் குடும்பமாய்

வாழ முடிந்திடும் ! ஆயினும்—உன்றன்
வாழ்க்கையை நீயுங் கெடுத்திடேல்—பொய்
வீழ உன் கண்களால் பார்த்திடு—இன்றேல்
வீராயி, உன்றன் வயிற்றினில்—நலன்
சூழப் பிறந்திடும் பிள்ளைகள்—கண்டு
சொல்லட்டும் என்றன் துயரத்தை—வஞ்சர்
ஆழக் குழியினைத் தோண்டினர்—அதில்
ஆழ்ந்திட நானுமே போகின்றேன் !

போகின்றேன்” என்றவன் போயினன்—இதைப்
பொது மக்கள் கண்டும் இரங்கிலார்—“விதி
சாகின்றான்” என்று நடந்தனர்—வெறுந்
தரையில் மகளும் நல் தந்தையும்—‘தணல்
வேகின்றோம்’ என்று விழுந்தனர்—பண
வெறியர்கள் கண்டு களித்தனர்—மிக
நோகின்ற நெஞ்சினை ஆற்றவும்—அவர்
நோதலை நீக்கவும் யாருளார் ?

* *

அடிபட்ட மானென்ன அருங் கண்கள்
தமை அன்றே இழந்தோ ரென்ன
ஒடிபட்டக் கிளையென்ன, உறுதழலிற்
பட்ட இளந் தளிரே யென்ன,
பிடிபட்டப் பெரும்பாம்பின் வாயினிலே
தவளை யென, வெறிநா யொன்றால்
கடிபட்டக் குழந்தையெனக் காரிகையும்
மாரியுமே கிடந்தார் அங்கே!

கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய்க் காதிருந்தும்
செவிடர்களாய் இங்கே வாழும்
எண்ணற்ற மூடர்களின், பார்வையிலே
இவ்விருவர் பட்டா ரல்லர்;
'உண்ணுகவா' என்றவரை ஒருவருமே
அழைத்துண்ண வைத்தா ரல்லர்!
மண்புழுதி தன்னையுமே மதிப்பது போல்
அன்னவரை மதித்தே சென்றார்!

என்ன இது ஞாலமடா! ஏழைகளும்
இங்கேதான் வாழ்வதற்குச்
சின்னதொரு புகல் உண்டோ? சிறிதேனும்
நெஞ்சினிலே இரக்க முண்டோ?
தன்னலமே பெருகிற்றுத்; தரணியிலே
மக்களெலாம் வறுமை என்னும்
இன்னலிலே வதைகின்றார்! பணக்காரர்
மிதிக்கின்றார்! கொடுமை என்னே?

உழுது பயிர் செய்வோர்கள் உணவின்றிச்
சாகின்றார் ; அரசாங் கத்தைத்
தொழுது பிழைத் திடுவோர்கள் துரைமார்கள்
ஆகின்றார் ! துயரங் கொண்டே
அழுதுதுடித் திடும் ஏழைப் பெண்கள் தமை
அதிகார வெறிய ரெல்லாம்
பழுது செய முற்படுவார் ! தடுப்பவரின்
உயிர் பறிப்பார் ; கேட்பா ருண்டோ ?

பட்டினியால் பசியுற்றோன் திருடுகிறான் ;
பணக்காரர் தலையைச் சென்றே
வெட்டுகிறான் ஏழையுமே வெங்கொடுமைத்
தாளாமல் ; அரசாங் கத்தார்,
சட்டத்தால் தண்டித்துச் சிறையினிலே
தள்ளுகிறார் ; நீதி மன்றில்
'வெட் டொன்று துண்டிரண்டாய்' கேட்பார்கள் ;
விவரத்தைச் சொல்ல வொட்டார் !

இல்லாரை இல்லாராய் எந்நாளும்
வைப்பதற்கும், எதிர்த்தே ஒன்றுஞ்
சொல்லாமல் ஏழையரைத் தூக்கிட்டுக்
கொல்வதற்கும், திமிர்கொண் டுள்ள
பொல்லாத மகராசர் புரட்டுக்குத்
திருப்புகழைப் பாடு தற்கும்
வல்லானை விட்டிங்கே வாய்க்காலை
வெட்டியுமே வகுத்தார் நீதி !

மகராசர் முன்னோடும் முதற் பிள்ளை
அரசாங்கம் ; அவர் கோட்டைக்குள்
புகமுடியா தெவரையுமே பொழுதெல்லாம்
தடுத்த வணம் வாயில் தன்னில்
நகம் நீட்டிப் பல் நீட்டி நின்றிருக்கும்
நாயதுவே சட்ட மாகும் !
இகழ்வோரைக் கடிக்க வரும் ; எலும்பிட்டால்
வாலாட்டும் ; என்னே நீதி ?

*   *   *

சிதறிய குடும்பம்

என்னவருத்தமடா—இதை
எவ்விதம் சொல்லுவனே ?
மென் மணத்தாமரையின்-- இலை
வீழ்ந்திடு நீர்த்துளியின்
தன்னிலை யுற்றனராம்—கிழத்
தந்தையும் கன்னியுமே
இன்னல் உலகினிலே—இனி
எங்கவர் ஏகுவரே ?

வீடு நினைப்பதிலார்—பசி
வெம்மை நினைப்பதிலார் !
பாடு நினைப்பதிலார்—அவர்
பட்டினி எண்ணுகிலார் !
தேடுகிறார் எதையோ—பர
தேசிகள் அன்னவரோ ?
நாடு வெறுக்குமவர்—ஒரு
நன்னிலை எய்துவரோ ?

வேரை யிழந்த மரம்—உறு
வேலி யிழந்த பயிர்
கூரை யிழந்த குடில்—வலி
கோட்டை யிழந்த நகர்,
நீரை யிழந்த குளம்—என
நெஞ்சு பதை பதைத்தே
ஊரை யிழந்த அவர்—பல
ஊர்களில் சுற்றினராம்!

காற்றினில் பஞ்செனவும்—இருட்
காட்டில் வழிதவறிச்
சேற்றில் நடந்து செலும்—பிற
தேசமகன் எனவும்
சீற்ற மிகுங் கடலில்—திசை
தப்பும் கப்பல் எனவும்
ஆற்ருெணு வெந்துயரால்--அவர்
அலைந்து நிலை குலைந்தார்

நைந்த உடைகிழிந்தே—பனை
நாரென ஆச்சுதடா!
செந்துவர் மண் புழுதி—தலை
சிக்கிப் பிடித்ததடா!
தந்தை விழுந்திடுவான்—மகள்
தாவிப் பிடித்திடுவாள்!
இந்த விதமவரே—ஊர்
எங்கணும் சுற்றினரே!

உழைக்க வலுவிருந்தும் —தொழில்
ஒன்று மிலாமலந்தோ
பிழைக்க வழியின்றியே—தெருப்
பிச்சை யெடுப்பவரும்
கிழித்த கோட்டினிலே—ஒரு
கீற்றுக் கடந்தவரை
இழிவு சொல்லுகிற—கொடும்
ஈன சமூகத்திலுல்

ஒடுக்கப் பட்டவரும்—வெறுத்
தொதுக்கப் பட்டவரும்
அடக்கப் பட்டவரும்—துணை
அற்ற அகதிகளும்
அடையும் சத்திரத்தைப்—பகல்
ஆகிடும் நேரத்திலே
நடை மிக மெலிந்தே—அவர்
நண்ணி இருந்தனரே !

*　　　*　　　*

இந்நாட்டில் வாழ்வதற்கு வெறுத்தனவாம்
இருஜீவன் ; இதுபோல் துன்பம்
எந்நாட்டில் காண்போம் நாம் ? எத்தனையோ
ஏழையர்கள் இன்னும் இங்கே
வெந்நரகம் தீண்டியர்போல் வெய்துற்று
வாடுகிறார் ! அவர்கள் யாரும்
தந்நாடு வெறுப்பவரே தஞ்சமிலா
திருப்பவரே ஆவார், ஐயா !

வாழ்வெல்லாங் கசப்பாச்சு ; மேல்நிகழ்ந்து
வருகின்ற பொழுதெல் லாமும்
சூழ்கின்ற இருளாச்சு ; துயரத்தின்
எதிரொலியே செவியில் தோய
வீழ்அருவி போல்கண்ணீர் சிந்தியுமே
விசனத்தால் மாரி சொல்வான் !
“ஊழ்வலியோ, வீராயி ? ஒன்றிலுமே
எனக்கினிமேல் பற்றேயில்லை !

என்வயிறு காடுற்ற நெருப்பென்ன
எரிகிறதே ; இந்த நாட்டில்
பன்னூறு நாளிருந்து பணிசெய்து
பார்த்திட்டோம் ; பலன்தான் என்ன ?
கன்னெஞ்சர் ஆனார்கள் ; கற்பழிக்க
வந்தார்கள் ; வீரண் ணன்றன்
இன்னுயிரைக் கொன்றார்கள் ; எதற்கிந்த
நாட்டினில் நாம் இருக்க வேண்டும் ?

காட்டிற்குச் சென்றங்கு விலங்குகளின்
உறவினிலே கலந்து வாழ்வோம் !
கேட்டிற்குள் நாம் வீழ்ந்தால் அவைவந்து
நமைக்காக்கும் கேண்மை யோடே !
பாட்டிற்குப் போகாமல் பசியின்றிக்
காய், கனிகள் புசித்து வாழ்வோம் !
திட்டென்று மிருகமெலாம் நமைச்சொல்லிச்
சேரியிலே தள்ளி டாவாம் !

சேரியெனும் இடமில்லை காட்டினிலே ;
அதுவன்றிக் கற்பைத் தின்னும்
பூரியர்கள் அங்கில்லை ; சட்டத்தால்
பொய்சொல்லிப் புன்மை சேர்க்கும்
ஆரியர்கள் அங்கில்லை ! யாவையுமே
பொதுவுடைமை ; பாலை தன்னில்
நீரிருக்க முடியாது ; மனிதரிடம்
நீதியில்லை ; நீங்கிச் செல்வோம் !

ஒன்றென்னைத் தடுக்கிறது ; சென்றானே
உன் அண்ணன் அவன் எண்ணந்தான்
நின்றென்னைத் தடுக்கிறது ; நெஞ்சார
உனக்குமணம் நிகழ்த்தி விட்டால்,
இன்றைக்கே ஏகிடுவேன் ; என்றாலும்
சொல்கின்றேன், கொஞ்சங் கூட
நன்றியிலா மனிதனைநான் நம்பியுனை
எவ்வாறு மணஞ்செய் விப்பேன் ?''

என்றுபல பிதற்றியுமே இளங்குழந்தை
போல், ஏதுங் குறிப்பே யின்றிக்,
கன்றென்னக் கதறுகிற தந்தைக்குக்
கண்ணீரைக் கடலாய்க் காட்டித்
தென்றலுக்கும் வருத்தம்வரத் தேனுக்குஞ்
சூடேறக் குளத்தெண் ணீரில்
அன்றலர்ந்த தாமரையும் அகம்வாட
வீராயி அழுதிட் டாளே

ஒருமனிதன் அந்நேரம் அங்கேவந்
துரைக்கின்றான் ; 'ஐயோ, நீங்கள்
இருவருமே ஏனிங்கே விசனமுடன்
இருக்கின்றீர் ! நேர்ந்த தென்ன ?
வருவீரேல் என்னோடு வளர்நாடு
கடல்தாண்டி வேற்றூர் சென்று
பெருவாழ்வு வாழ்ந்திடலாம் ; பெறற்கரிய
சலுகையெலாம் பெறலாம் கண்டீர் !

அமைதியுடன் வாழ்ந்திடலாம் ; அனைவருமே
அன்புடனே ஆதரிப்பார்
சுமையற்றத் தொழிலுண்டு ; சுகமான
சம்பளமோ அதிகம் உண்டு !
நமையாரும் மதிப்பார்கள்; நலிவில்லை;
'ஆப்பிரிக்கா' என்னும்பேரே
அமைகின்ற நாடதுவாம் ; அங்கேதான்
பூலோக சுவர்க்கம் உண்டு !

உற்றாரை உறவினரை உறுமைந்தர்
தமையிழந்தோர் துயரங் கூடக்
கற்றாரைக் காணுங்கால் நீங்குகிறக்
கவலையெனக் கடிதில் நீங்கும்
வெற்றுரைகள் இவையல்ல விரைவினிலே
புறப்படுவீர் ! வந்து பார்த்தால்,
எற்றைக்கும் அவ்விடத்தை விடமாட்டீர் !"
என்றவனும் உரைத்திட்டானே !

உழைப் புறிஞ்சி உயிர்உறிஞ்சி உரிமையினை
உறிஞ்சியுமே ஓட விட்ட
பிழைமலிந்த நாடிதனைப் பெருந்துன்ப
விருட்கிடங்கை விட்டே நீங்கி
முழைகாடு சென்றிடவும் மனந்துணிந்த
முதியவனும் மகளும் இந்த
அழைப்புதனை ஏற்றார்கள் ; அல்லாமல்
இந்நாட்டில் அவரென் செய்வார் ?

பொய்யொன்றே வாழ்வாகப் புன்செயலே
அறமாகப் பொருளே என்றும்
மெய்யான உறவாகக் கொண்டிங்கே
மேலான மனித வாழ்வைத்
தூய்ய புகழ் அன்பு தனை நாகரிகத்
தொன்மையினை மறந்து வாழும்
உய்வறியா மாக்களிலே பல பிரிவில்
அவன் ஒருவன் பேர்'கங் காணி' !

மெலிந்திட்டப் பசுவினையே 'கசாப்பிற்கு'
விற்கின்ற செயலே போன்று
நலிந்திட்ட மனிதர்களை நயமாக
ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்றே
பலியிடுவான் முதலாளி காலடியில்
பணம் பெற்றுப் ; பாவம் அன்னோர்
எலியாக அடங்கியுமே அடிமைகளாய்
எப்போதும் உழைக்க வேண்டும் !

காடாக மேடாகக் கரம்பாகக்
கிடக்கின்ற இடத்தை யெல்லாம்
வீடாக, விளை நிலமாய்த் தங்கத்தை
வைரத்தை வெட்டிச் சேர்க்கும்
நாடாக ஆக்கிவிட நரம்பொடிய
உழைக்கின்ற கூலிக் காரர்
ஆடாக அடங்குபவர் ஆயிரமாய்
ஆயிரமாய் அங்கே வேண்டும் !

கொள்ளையிட முதலாளி கொண்டதொரு
திட்டமிது ! முடித்து வைக்க
வெள்ளையரின் சலுகையுடன் விடப்பட்ட
'கருங்காலி' பேர், 'கங்காணி' !
நொள்ளையராய் நொந்தவராய் நூறுதுயர்க்
கொண்டவராய் நுடங்கி வாழும்
சொள்ளையராம் ஏழையர்கள் சுடுகாட்டைச்
சுவர்க்கமென நம்பிச் சென்றார் !

கங்காணி சொன்ன மொழி முதியோனும்
காரிகையும் ஏற்றுக் கொண்டார் !
தங்காமல் அவன் பின்னே நடந்திட்டார் !
உணவுடைகள் தந்தான் அன்னோன்
பொங்குகடல் நீந்துகிற கப்பலிலே
புறப்பட்டார் ! மாரி அந்தோ
கங்குலிடைத் தன் மகனைக் காண்கின்றான் ;
வீராயி கலங்கு கின்றாள் !

குடியிருந்த பெருந் தோட்டம் சூறையினால்
அழிவுற்றுக் கூடெல் லாமும்
பொடியாகி மரமெல்லாம் ஒடிபட்ட
நேரத்தில் புட்கள், அந்தோ
துடிப்புற்றே வேறுதிசை செல்கின்ற
விதம்போலே துன்பக் கண்ணீர்
வடித்தவணம் செல்கின்றார் ! வாழாமற்
போகின்றார் ! வழியொன் றில்லார் !

கடலலைகள் அவரிதயக் கொந்தளிப்பு
போல் வனவாம்! கண்காணாத
இடத்திற்குப் போகின்ருர்! பிரிவெண்ணி
வருத்தமுற எவரே உள்ளார்?
அடித்தாலும், ஒரு சமயம் அணைக்கின்ற
அருங்கைகள் இல்லா நாட்டில்
மடிந்தாலும் இருந்தாலும் மற்றெந்த
நிலையுறினும் இரங்குவார், யார்?

தானீன்ற மக்கள் தமைத் தாயொருத்தித்
துரத்துகிற தரித்திரத்தில்
தேனீன்ற தமிழ்நாடு வாழ்வதினும்
செத் தொழிதல் சிறப்பே யன்ருே?
கூனீன்ற கொள்கையினுல் தமிழ் நாட்டின்
வளமெல்லாங் குன்றிப் போக
வானீன்ற மழையின்றி மண்வற்றி
மதப்போரே வளர்ந்த தாமே!

தேயிலைத் தோட்டத்திலே

கடல் தாண்டி விட்டதடா கப்பல்; அந்தக்
கரைச்சீமை சென்றதடா! கடுங்கானத்தின்
திடல் போன்று கிடந்திட்ட 'ஆப்பிரிக்கா'
செழிப்பாக, உழைத்துதிரம் சிந்தப் போகும்
அடிமைகளை இறக்குகிறார்! முதலாளித்வம்
ஆனந்தம் அடைகிறது! மனிதர் தம்மைப்
பிடித்துவந்து விற்கின்ற கங்காணிக்குப்
பெருமையெனில் நமக்கின்று கொதிக்கும் உள்ளம்!

அடிமைகளின் கூட்டத்தை விலைக்குப் பேசி
ஆடுகளை வாங்குதல் போல் வாங்கு கின்றார்!
குடிப் பிறந்த தமிழ் மக்கள் அதிலே உள்ளார்!
குறுங்கண்ட மாகிய இவ் விந்தி யாவின்
உடை வேறு பண்பாடு வெவ்வேறான
ஒன்றல்ல பல நாட்டு மக்கள் உள்ளார்!
எடைபோட்டால் அனைவருமே நடைப்பிணந்தான்!
இனி அவர்கள் 'தலைவிதியை' யாரே கண்டார்?

சுடுகாடு போன்றதுவாம் சுரங்கம்! அங்கே
தொல்லை யெலாம் ஏற்றதொரு கும்பல்! 'ரப்பர்'
எடுக்கின்ற தோட்டத்தில் இருமிக் கொண்டே
இரவு பகல் உழைத்ததொரு கும்பல்! சாவைக்
கொடுக்கின்ற தேயிலையின் தோட்டத்துள்ளே
கொடுமை யெலாம் அடைந்ததொரு கும்பல்! வாழ்வு
கெடுமாறு பலவாகப் பிரிந்து சென்றே
கேடெல்லாம் உற்றதடா, கூலிக்கூட்டம்!

புலிசீறிப் பாயவரும்! தவறி விட்டால்
புதர்ப்பாம்பு கடித்துவிடும்! கொடுந்தேள்கொட்டும்!
எலிகூடப் புகமுடியா மலையின் மேலே
ஏறியுமே தேயிலையைக் கிள்ள வேண்டும்!
கிலிபிடித்த உளத்தோடு சென்று, மேனி
கீறுகிற முட்களினால் வருந்தி, அங்கே
சலியாமல் உழைத்தால்தான், கால்வயிற்றுச்
சாப்பாட்டைப் பெறமுடியும் பிழைத்திருக்க!

வெள்ளத்தில் வீழ்ந்துமிகத் தத்தளித்து
மேலேறிக் கரைவந்த எறும்பைத், தீயில்
தள்ளிவிட்டால் எவ்வாறும்? அவ்வாறாகத்
தவிப்புற்றுத் தேயிலையின் தோட்டத்துள்ளே
கள்ளொழுகும் பாளையெனக் கண்ணீர் சிந்திக்
காரிகையும் மாரியுமே அழுதார்! அந்த
வெள்ளை முதலாளி, யவன் சவுக்கு கொண்டு
விரட்டியுமே வேலையினை வாங்கலானான்!

கங்காணி சொல் நம்பி வந்தாரந்தோ!
கழுத்தறுக்கும் கொலைகாரக் கொள்ளைக்கூட்டம்
எங்கணுமே உலகத்தில் கொடுவாள் ஏந்தி
இருக்கின்ற உண்மையினை ஏழை மக்கள்
இங்கறிய முடிந்திடுமோ? எளியோர் வாழ்வை
இவ்வாறே படுத்திடு நீ உலகே! உன்றன்
வெங்கொடுமை வளரட்டும்; அதற்கு மேல்தான்
வெடிகுண்டாய்த் தொழிலாளர் மாறுவார்கள்!

உடல் இளைத்து விழி குழிந்து கன்னம் வற்றி
உறுவயிறு மிக்கொட்டி உழைக்கும் போதும்
'நடவுங்கள் விரைவினிலே' என்று சொல்லி
நடுமுதுகில் சாட்டையினால் அடித்து வாட்டிப்
படவைப்பான் முதலாளி துன்பந்தன்னை!
பதைக்கின்றார் தேயிலையின் தோட்டத்துள்ளே!
அட மனிதா, நீ யென்ன நாவை நீட்டி
அளக்கின்றாய்? "ஒருலகம்" என்கின்றாயே?

எங்கேயோ சறுக்கிவிழும் ஒருவனுக்கே
எடுக்கின்றாய் காவடிநீ; உன்காலின்கீழ்
நங்கையர்கள் மிதிபட்டுக் கிடக்கின்றாரே!
நரைபட்ட முதியவர்கள் துடிக்கின்றாரே!
தங்கத்தை எடுத்துனக்குத் தருகின்றார்கள்;
தடியடியை அவருக்குத் தருகின்றாய் நீ!
'பங்கத்தை உலகோர்கள் அறியார்' என்றோ
பசப்புகிறாய் வெள்ளையனே, நிசமாய் வீழ்வாய்!

மாரி இறந்தான்

துறவியெனத் தாடியதும் வளர லாச்சு
துன்பத்தால் முகமதுவும் கருக லாச்சு;
பிறந்த தொரு நாட்டினிலும் இன்ப மில்லை!
பிற நாட்டில் நரகமெனும் பெரிய தொல்லை!
இறந்துவிட மாரியுமே எண்ணு கின்ருன்;
இதையறிந்தோ ஒரு பாம்பு பகலில் அன்று
நறுக்கென்று மாரியினைக் கடித்துக் கொன்று
நழுவிற்றுத் - தீர்ந்ததடா ஏழை வாழ்வு!

*   *   *

தேயிலைத் தோட்டத்திலே—அவன்
செத்து விழுந்து விட்டான்!
ஆயி மனம் பதைத்தாள்—இனி
ஆதர வில்லை யடா!
"தாயினும் பன்மடங்காய்—எனைச்
சாவினில் மீட்டு வந்தே
நோயினில் வீழாமல்—மிக
நோற்று வளர்த்த தந்தை!

தூக்கு மரத்தினிலே—மகன்
தொங்கிடப் போகையிலும்
வாக்குத் தவருமல்—எனை
வாழ்ந்திட வைப்பதற்கே
மாக்கடல் தாண்டி வந்தே—இவண்
மடிந்த தந்தையினைப்
போக்கி நான் வாழுவனே?"—எனப்
புலம்பு கின்றனளாம்!

"அண்ணனைக் கொன்று விட்டாய்—எமை
அடித்துத் துரத்திவிட்டாய்!
கண்ணனுந் தந்தையுமே—இந்தக்
காட்டினில் மாண்டு விட்டார்!
பெண்ணுளம் அற்றனையோ?—என்னைப்
பெற்ற தமிழ் நாடே?
எண்ணிட மாட்டாயோ?—பரா-
தீனர் எம் இன்னலையே!

உன்னிரும்புச் செவியில்—என்றன்
ஓலத்தைச் சேர்ப்பவ ரார்?
பொன்வெறி மிக்கவர்கள்—வெள்ளைப்
பூதக் கொடு மனத்தார்
இன்னல் புரிகின்றனர்—இதை
இவ்வுல கொப்பிடுமோ?
தன்னந் தனிமையிலே—இனி
சாகாமல் தப்புவனோ?

தேயிலைத் தோட்டத்திலே—ஒரு
திக்கற்று நின்று விட்டேன்!
மாயிரு ஞாலமே கேள்!—பெரு
வானமே, வாரியே, கேள்!
வாயிருந்தால் உமக்கே—இதை
மக்களிடத்தி லெல்லாம்
போயிசைத்தே விடுவீர்—அவர்
புகலட்டும் நீதியினை!

அண்ணன் இறந்தவுடன்—என்
ஆவி துறந்திருப்பேன்!
புண்ணியத் தந்தையினுல்—அதைப்
பொறுத்துக் கொண்டிருந்தேன்!
கண்ணி ரண்டில்லை யின்று—பின்ர்
காட்சியும் தப்பிடுமோ?
மண்ணில் உயிர் விடுவேன்!"—என
மங்கை துணிந்துவிட்டாள்!

தந்தையைக் கை தொழுதாள்—தன
தாவி நிகர் அண்ணனை
வந்தனை செய்து கொண்டாள்—'உனை
வந்தின்று சாவுலகில்
சந்திப்பேன்' என்று சொலி—அவள்
சாகத் துணிந்து விட்டாள்!
அந்தம் அடைந்திடுமோ?—இனி
அவளின் நாடகமும்?

சிறிய கத்தி யொன்றை—இடையில்
செருகி வைத்திருந்தாள்!
குறியுடன் எடுத்தே—நெஞ்சில்
குத்திட எத்தனித்தாள்!
மறித்த கைகளிலே—அவ்வெழில்
மங்கைக் கைப்பட்டதுவாம்!
தெறித்த கோபத்திலே—அவள்
திரும்பிப் பார்த்தனளே!

காதலன் கிடைத்தான்!

காளை ; இளம்பருவம்—அவன்
கண்களில் நற்பரிவு !
"மாள மனந் துணிந்தாய்—இது
மா பரிதாப மம்மா !
வேளை வந்தே யிறந்தார்—அவர் ;
விசனம் நீங்கிடம்மா !
நாளைக் கழித்து விட்டால்—நம்
நாட்டுக்குச் சென்றிடலாம் !"

என்றுரை செய்தனனும்—அந்த
இளைஞன் ; நல்விளைஞன் !
ஒன்றும் புரியவில்லை—அவள்,
ஒதுங்கி நின்று விட்டாள் !
'சென்றுங்கள் காரியத்தை—ஐயா,
செய்திடுவீர் ; இதிலே
நன்றும் தீமையு மில்லை'—என
நங்கையும் செப்பினளாம் !

"கண்களால் கண்டு விட்டேன்—ஒரு
காரிய மில்லை யம்மா !
பெண்கள் தற்கொலை யுண்ண—எந்தப்
பேதை மனிதனுமே
கண்டுமே செல்வானோ ?—நான்
காட்டு மிருக மன்றோ ?
எண்ணிட வேண்டுமம்மா"—என்
றிறைஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்

"அதிலும் அம்மா நீ—தமிழ்
ஆரணங் கானதினல்
'விதி' யெனச் சொலினும்—உயிர்
விட்டிட நான் பாரேன்!"
"கதியு மில்லை யையா—உங்கள்
கருணை நெஞ்சினையே
மதித்துப் போற்றுகிறேன்—எனை
மாள விடுவீரையா!

பிறந்த நாட்டினிலே—கொடும்
பேய்க ளிருக்குதையா!
அறமும் இல்லை ஐயா!—என்
அண்ணனைக் கொன்றவர்கள்
சிறக்கும் அந் நாட்டை—நான்
திரும்பிப் பார்ப்பேனே?
உறங்கும் நேரத்திலும்—என
துள்ளம் நடுங்கு மையா!"

என்று மனம் வெதும்பும்—அவ்
வேந்திழைக் கால்கள் தமைச்
சென்று பிடித்துக் கொண்டான்—"எனைச்
சீக்கிரம் இவ் விடத்தே
கொன்று விடுவை யம்மா!—பினர்
குத்திக் கொள் உன்றனையும்!
இன்றெனில் ஒப்புகிலேன்"—என
இளைஞன் கூறிடுவான்!

சட்டென்று தான் குனிந்தே—அவள்
தடக்கை நீக்கியுமே
"கெட்ட உலகினிலே —உம்
கேண்மை சிறப் புடைத்தாம்!
தட்டிடேன் உங்கள் சொலை—இது
சத்தியம்" என்றுரைத்தாள்!
துட்ட முதலாளியும்—அங்குத்
தோன்றினன் அக் கணத்தே!

நங்கை நடுங்கி விட்டாள்—"இவண்
நாடகம் என்னடி சொல்?
கொங்கை குலுக்குகிறாய்—இவன்
கூட்டியே வந்தனனோ?"
"பங்க மிலாப் பயலே—உனைப்
பார் என்ன செய்கிறேன் நான்?
அங்கம் சிதைத்திடுவேன்!"—என
ஆர்ப்பொலி செய்திடுவான்!

"பாம்பு கடித்ததையே!—இப்
பாவையின் தந்தையினை!
தீம்பு கண்ட பிறகும்—சிறி
திரக்க மற்ற வராய்
வீம்புகள் பேசுகிறீர்!—இழி
வெத்தனை சொல்லுகிறீர்!
தேம்பும் இந்நேரத்திலும்—பழி
செப்புதல் நல்லறிவோ?"

நெஞ்சு கொதித்தவனாய்—இவை
    நிகழ்த்தும் இளைஞனையே
"மிஞ்சினையோ மடயா ?—எனை
    மீறியே பேசுகிறாய்;
அஞ்சி நடுங்கிடடா !"—என
    றடித்தான் சாட்டையினால் !
கெஞ்சினள் பாவையுமே—அதைக்
    கேட்டிடுமோ மிருகம் ?

ஆட்களையே அழைத்தான் —" இவன்
    ஆணவத்தை அடக்க
வாட்டிச் சிறையினிலே—இட்டு
    வையுங்கள் என்று சொன்னான் !
திட்டுக் கிழவனிவன்—செத்துத்
    தீர்ந்தன னைகையினால்
போட்டிடுவீர் இழுத்தே—மிக்கப்
    புடைத்துமே இவளை

வேலையும் வாங்கிடுவீர்—சிறு
    வேசி யிவள்" என்றனன் !
பாலையின் வேடரெனும்—அப்
    பாதகப் புல்லர்களும்
சேலைப் பிடித்திழுத்தார்—இளந்
    தென்னவள் தன்னையுமே
"தோலை யுரித்திடுவோம்"—எனச்
    சொல்லி யிழுத்துச் சென்றார் !

*   *   *

கண்ணீர் வெள்ளம்

மழைக் கொதுங்கி நிற்கையிலே மரமும் வீழ,
மற்றதனுல் தாக்குண்டு கிடக்கும் போது
தழைக்கிளையின் காய்திருட வந்தா யென்று
சதிகாரர் ஓடிவந்து சூழ்ந்து துன்பம்
இழைக்குமொரு கொடுமையென அந்தத் தீயோர்
இழைத்தபெருந் தீமையினுல் நங்கை, அந்தோ
நிழலற்றத் தரைபோன்று கொதித்துக் கண்ணீர்
நிலம் பெருக விட்டழுது சென்றிட் டாளே !

தந்தைக்கு வந்ததொரு தீங்கும், நெஞ்சந்
தழுவுகிற அன்பாலே, தனக்கு நேர்ந்த
வெந்துயரில் பங்கு கொள விரைந்தே வந்து
வியன் இளைஞன் ஏற்றதொரு துன்பும் எண்ணி
சிந்தையொரு வழியில்லா நிலைமை யுற்றுச்
சின்னவரின் கொடுமையினை ஆற்ருளாகி
செந்தமிழ நாட்டன்னம் துயருற் றந்தோ
தேம்புகிருள் ; விம்முகிருள் ; திணறுகின்ருள் !

ஆழமிலா நீருடைய கிணற்றில் வீழ்ந்தே
ஆவியது போகாமல் திகைப்பதே போல்
வாழ மன மில்லாத அந்தப் பாவை
வாடுகிருள் ! எதிர்பாரா நிலையில் அந்த
வேழம் நிகர் இளைஞனுமே வந்து தோன்றி
மிக விறைஞ்சி நின்றதையும் எண்ணு கின்ருள்
விழருவி பெருகிற்ரே ! வெள்ள மூற்ரே !
விதவை விடுங் கண்ணீர்தான் அவள் கண்ணீரோ!

கப்பல் ஏறினர்

பற்பல நாட்களும் ஏகின—இருட்
பாழ்ஞ் சிறை நீங்கியவ் வாலிபன்
பொற்புறு பாவையைக் காணவே—பகற்
போதிலோர் நாளினில் வந்தனன்!
நற்பவள இதழ்! வெண்ணகை ;—எழில்
நங்கை அந்நேரத்தில் மாமலைக்
கற்களில் காலும் இடறியே—புதர்க்
காட்டினில் வீழ்ந்திடக் கண்டனன்!

தேடிய செல்வம் புழுதியில்—வீழ்ந்
தெதிரில் கிடப்பதைக் கண்டதும்
ஓடி எடுத்தந்த மங்கையை—உயிர்
ஊறிடும் அன்பெனுங் காதலால்
வாடிய மாமலர் மேனியில்—விழி
வைத்துப் பரிவொடு நின்றனன்!
ஈடிணை அற்றதோர் கற்பினுள்—முகம்
ஏறிட நாணம், விலகியே,

"என் துயரந்தனில் பங்கினை—நீர்
ஏற்றுப் பெருந்துன்பம் எய்தினீர்!
இன்னலுறுமிந்த வேளையும்—எனை
இவ்விடம் வந்துமே தாங்கினீர்!
புன்மைமிகும் முதலாளியும்—என்றன்
பொற்புறு கற்பை யழிக்கவே,
கன்மலை தன்னில் தொடர்ந்தனன் —எனக்
காரிகை சொல்லிக் கதறினுள்!

" அன்னமே ஒன்றிற்கும் அஞ்சிடேல்—என
தாவி யிருக்கும் வரையிலும்
உன்னலன் ஓம்புதல் என்கடன் — இனி
ஒருகணம் நாமிங்கு நின்றிடில்
ஒன்னலர் தீமைப் படுத்துவர்—கையில்
உறுபொருள் கொஞ்சமும் உண்டுகாண்!
அன்னதைக் கொண்டிந் நரகினை—விட்
டகன்று நம் நாட்டிற்குச் செல்லுவோம்

கப்பலும் இன்றைக்குச் சென்றிடும்—எனக்
கங்காணிப் பேய்க ளுரைத்தன!
தப்பியே செல்லுவோம்" என்றனன்—அதைத்
தையலும் ஒப்பினள்; சென்றனர்!
இப்புவி என்னென்ன செய்யுமோ?—இன்னும்
எவ்விதம் துன்பப் படுத்துமோ?
கப்பும் இருளிடைக் கப்பலும்—இளங்
காதலரை ஏற்றிச் செல்லுமாம்!

சூழும் இருளிடைக் காதலர்—உளம்
தொட்டுச் சுவைத்தது காதலை!
வாழு முயிருடலாயினர்—எழில்
மலரும் மணமும்போல் சேர்ந்தனர்!
பாழும் உலகில் மெய்க்காதலர்—விலை
பகரும் மாமணிச் சொத்துகாண்
வீழும் வரை அவர் ஒன்றுகாண்—எனில்
வீழ்ந்திடில் இருவரும் மாய்வராம்!

*　　　*　　　*

மங்கையுடன் வந்தான்

சேரியது சூழ்கியஅம் மருதூரில் ஒருநாள்
செல்லப்பக் கவுண்டரவர் திருமகனும் வந்தான்!
கோரியதோர் கொள்கையினைத் தடுத்ததினால் தந்தை,
கோபித்துக் கொண்டவனும் 'ஆப்பிரிக்கா' சென்றான்!
ஓரியெனக் கங்காணி வந்துலவும் நேரம்;
உயரிளைஞன் தனைஅவனும் ஏமாற்றி, அந்தச்
சீரில்லா ஊருக்கே அழைத்தேகி விட்டான்!
திரும்பி வந்தான் தப்பித்தே ஒரு நங்கையோடு!

'அன்புமிகும் நம்மைந்தன் ஆனந்தன் வந்தான்;
அவன்பின்னே வந்திட்ட அம்மங்கை யாரோ?'
என்பதனைப் பெற்றோர்கள் அறிந்திடமுற் பட்டார்!
ஏழைபோல் தோன்றுகிறாள்; நம்குலமோ, யாதோ?
பொன்படைத்த நம்குடும்பப் புகழ்மறைந்துபோமே!
பொறுத்தவனைக் கேட்டிடலாம் என்றிருந்த வேளை
கொன்பயிலும் புதுப்பட்டிக் காரர்சிலர் அந்தக்
குடமருதூர்க் கவுண்டரிடம் கடன்கேட்க வந்தார்!

பறைச்சியா ?

வந்தவர்கள் திடுக்கிட்டார் கவுண்டரிடம் சென்றார்
"வழக்கத்தை மாற்றுகிறீர்; ஈதென்ன ஐயா ?
இந்தப் பெண் புதுப்பட்டி மாரிமகள் அன்றோ ?
இல்லத்துள் பறைச்சியினை எப்படிநீர் சேர்த்தீர் ?
சொந்தத்தை உம்மோடு நாங்களெலாம் கொள்ளல்
தோஷமெனக் கருதுகிறோம்; இக்கணமே நாங்கள்
வந்தவழி பார்த்தெங்கள் ஊருக்குச் செல்வோம் !
வயிற்றெரிச்சல் இதைசகிக்க எப்படியும் ஒப்போம் !

ஆண்டுசில ஆயிற்றப் பறைப்பெண்ணும் ஓடி !
ஆச்சரியம் ! இங்கிப்போ தெப்படியோ வந்தாள் !
மாண்டொழிந்து போனாலும் கடுகுக்குக் காரம்
மறைந்திடுமோ ? யாமெல்லாம் ஏழ்மையினால் காய்ந்த
பூண்டாக மாறிடினும் குலத்தன்மை மாறோம் !
போகின்றோம்" எனச்சொல்லிக் கோபிக்க லானார் !
"வேண்டுகிறேன், நீங்களெலாம் வெளிசெல்ல வேண்டாம்;
வெறிமகனை நான்பெற்றேன், அவனிழுத்து வந்தான் !

"இப்போதே உம் எதிரில் விரட்டுகிறேன் அவளை !
என்மகனே ஆனாலும் குலமானம் போக
ஒப்பேனே" என்றவரும் ஓடியுமே வீட்டில்
ஒளிவிழியால் காதலினைப் பரிமாறி நின்ற
தப்பேதும் அறியாதக் காதலரைச் சீறித்
தாக்கியுமே வெளித்தள்ளி ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்தார் !
கப்பலிலே கால்வைத்தக் காலிக்கு மாட்டுக்
கறிதின்னும் புத்தியது வாராதா என்ன ?"

ஆனந்தன் அன்னையவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்!
"அடி, நீலி நீபெற்ற மகன்ஒழுங்கைப் பாரு!
ஈனநாய்ப் பறைச்சியினை இங்கழைத்து வந்தான்!
என்மானம் போகிறதே, என்னடிநான் செய்வேன்?
வானமழைப் பெய்யாமல் நிறைகின்ற கேணி,
வளமிக்க முப்போக வயல்கள் நமக்குண்டு!
ஏனடி, நம் சாதியிலே நமையொதுக்கி விட்டால்,
இதைவிடவோர் அவமானம் நமக்கேது சொல்லு?

தொலையட்டும் கழுதையது, பறைக்குட்டி யோடு!
துளியேனும் இடங்கொடுத்தால், உன்கழுத்து துண்டு!
அலையட்டும்! எங்கேனும் சாகட்டும் சென்று!
அப்பண்ணக் கவுண்டரவர் ஆட்களுடன் வந்தார்;
இலைபொறிக்கி நாயிவளும் புதுப்பட்டி தானும்!
என்னுயிரே போவதுபோல் அவர்பேசி விட்டார்
தலைமுழுகப் போகின்றேன் இன்றேஅப் பயலை!
தறுதலையாய்ப் போய்விட்டான்; போகட்டும் போடி!"

பயப்படாதே!

அடுக்கடக்காய் வளர்ந்ததவர் அதிகாரப் பேச்சு!
ஆனந்தன் சினமுற்றான்; காதலியை அழைத்துக்
"துடுக்கடக்கப் போகின்றேன் மேல்சாதித் திமிரை
தூரப்போய் நீநின்று பயப்படவே வேண்டாம்!
நடுக்கடலில் தப்பித்தோம்; இங்கென்ன மானே?
நமக்கென்றும் சாவுண்டு; வீணாக மாண்டு
விடுவதினும் போராடி உயிர்விடுதல் நன்று!
வீராயி உனக்கென்ன தெரியாதா?" என்றான்!

"கைகோர்த்துக் கொள் என்றன் பக்கத்தில் வா நீ!
கலியாணம் நமக்கென்று மேளத்தைக் கொட்டித்
தைமாதத் திருநாளைக் கொண்டாடி விடுவோம்!
தப்பட்டி அடித்திடுவான், ஒரு பணத்தைத் தந்தால்;
வைவோர்கள் வையட்டும், நமக்கென்ன, வெட்கம்?
வர" என்றான்; இருவருமாய்ச் சென்றார்கள் எதிரில்
வைக்கோலை எரிவித்து மேளத்தைக் காய
வைத்துக்கொண் டிருந்திட்டான்; ஒருபறையன் அங்கே!

"உன் குடிசை யெங்கேசொல்? உனக்கின்று ரூபாய்
ஒன்றிற்கு மேல் தருவேன் மேளத்தைக் கொட்டு!
சென்றிடலாம் குடிசைக்கு வா" என்று சொல்லி
சீக்கிரமாய்க் கூப்பிட்டான், ஆனந்தன்.—'ஓகோ!
இன்றைக்கு நரிமுகத்தில் நாம் விழித்தோம் என்றே
எழுந்திட்டான் அப்பறையன் தன்குடிசை காட்ட!
தென்னவனும் பூவையுமே கைகோர்த்துக் கொண்டார்!
சிரிக்கின்றார், நடக்கின்றார்; சீர்திருத்தக் காரர்!

புரட்சி மணம்

சென்றார்கள் குடிசைக்குள்
ஆனந்தன் சொன்னான்:
"தெருவினிலே நீ நின்று
மேளத்தைக் கொட்டு!
நன்றாகக் கொட்டிடுவாய்:
யாரேனுங் கேட்டால்
நடக்குதொரு கலியாணம்
வீராயி, என்னும்

வென்றாளும் பெண்ணுக்கும்
ஆனந்தன் தனக்கும்,
விமரிசையாய்க் கலியாணம்
நடக்குதெனச் சொல்லி
குன்றாத ஒலியெழுப்பிக்
கொட்டிடுவாய் மேளம்
கொட்டிடுவாய் மேள" மென
ஆனந்தன் சொன்னான்.

"பக்கத்தில் வீராயி
உட்கார்ந்துகொள்வாய்
பறையடிக்கப் போகின்றான்
பார்" என்று சொன்னான்!
அக்கணமே வீராயி
உட்கார்ந்து கொண்டாள்!
அடிக்கின்றான் மேளத்தை
அப்பறையன் அங்கே!

எக்களிப்புக் கொள்ளுதடா
பறையோசை எங்கும்!
உதிர்கின்ற சாதிவெறி
மதவெறிகள் எல்லாம்
சுக்காகப் போயிற்றுப் !
பறையோசை ஓடிச்
சுதந்திரத்தைச் சொல்லியுமே
முழக்குதடா ஊரில்!

காதெல்லாம் கிழியும் வணம்
பறையடித்து விட்டான்
'கவுண்டருக்கும் பறைச்சிக்கும்
கலியாணம்' என்று!
தீதெல்லாம் கிழியும் வணம்
ஆனந்தன் செய்தத்
திருமணத்தைப் பறையடித்துத்
திக்கெட்டுஞ் சாற்றிச்

சூதெல்லாம் ஒழியும்வணம்
சுழலுதடா ஓசை!
தொல்லைமிகத் தருகின்ற
வைதீகம் செய்தத்
தோதெல்லாம் அழிந்துவிடத்
துள்ளுதடா ஓசை !
சுற்றுதடா பறையோசைப்,
புரட்சியினைச் சொல்லி!

நாடுசெய்த தீமை

ஊரிலிது கேட்டார்கள் ஓடோடி வந்தார்!
உறுமியுமே செல்லப்பக் கவுண்டரவர் வந்தார்!
நேரினிலே கண்டார்கள் பறைச்சியுடன் குந்தி
நிமிர்ந்தவண்ணம் இருக்கின்றான் ஆனந்தன்; இந்தப்
பாரினிலே இதுபோன்ற அநியாயம் இல்லை
பறக்கிறது காற்றினிலே கவுண்டர் குல மானம்!
"வேரினிலே பிடிக்கின்ற புழுவிந்தப் பையன்!
விடவேண்டாம் இருவரையும் கொல்லுங்கள்" என்றார்.

மேளத்தைக் கிழித்தார்கள்! 'அடித்த பறைப் பையன்
விலாவெலும்பை முறி' என்றார்; அவனோடி விட்டான்!
'மாளத்தான் போகின்றான் ஆனந்தன்' என்று
மார்தட்டித் தடிகளுடன் சூழ்ந்தார்கள் அங்கே;
கூளத்தைச் சிதைப்பதுபே[illegible] சயினைச் சாய்த்துக்
கூடியுமே தடியடியை நட[illegible] குண்டர்!
வாளொத்த விழியுடைய [illegible]தன்னை
வலப்பக்கம் அணைத்[illegible]வண[illegible] ஆ[illegible]ந்தன் நின்றான்!

முடிந்தது வாழ்வு

குருதியிலே காதலர்கள் குளிக்கின்றா ரந்தோ!
கொடுமையிலே இதுபோன்ற கொடுமையுமே உண்டோ
ஒருவாறு வெறிதீர்த்தே ஊரார்கள் சென்றார்!
உடல்சோர்ந்து காதலர்கள் தரைசாய்ந்துவிட்டார் !
திருந்தாதத் தமிழ்நாடே நீ செய்ததீமை
தீ, மண், நீர், காற்று, வெளி உள்ளளவும் மக்கள்
ஒருபோதும் மறவார்கள், உண்மையிது சொன்னேன்!
உயர்காதல் கொன்றாய் நீ வாழுதியே நன்றே!

ஆனந்தன், வீராயி வீரண்ணன் மாரி
அருங்காதல் கற்பினிலே அன்பினிலே இங்கு
மானமுடன் வாழ்ந்தவர்கள்! தமிழ்நாடே நீதான்
மனம்பொறுக்க மாட்டாமல் அவர் உயிரைக் கொன்றாய்
வானத்து விண்மீனை இருள் அழித்தல் இல்லை!
மாக்கொடுமைத் தமிழ்ப் பண்பு தனையழித்த லுண்டோ?
ஈன செயல் அழியுங்காண்; அவரழிய மாட்டார்!
என்றைக்கும் இங்கவர்கள் நாமமது வாழும்!

முற்றும்